LEE DANIELS
Eu şi inima mea

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Lucrurile stătuseră altfel în sala primăriei, când domnul Lennox îi înmânase premiul lui Jane.

Era frumos gravat, inscripţionat cu litere aurite şi atesta faptul că premiul pentru cea mai bună elevă a cursului de publicitate era atribuit Janei Winter.

Domnul Lennox citise documentul şi i-l înmânase Janei.

Izbucniseră aplauze.

Gândurile ei se îndreptau într-o mie de direcţii şi nu numai, dar i se adresă cu un zâmbet domnului Lennox.

— Ce altceva am mai primit?

— Un premiu de două sute de dolari, îi reamintise domnul Lennox, întinzându-i un plic, la vederea căruia Jane spusese:

— Acesta este doar începutul, restul îl voi face eu.

La discuţia care urmaşe, la care participaseră colegii ei cu multe felicitări, Jane prinsese aripi. Îşi făcuse lucrarea de diplomă cu o reclamă pentru inele de logodnă şi simţise că a fost o lucrare bună. Fusese şi premiată.

Stând în sala de examinare, muşcând capătul pixului îşi aminti de scrisoarea primită de la sora ei vitregă din Colombo... Sinhalese Observer era o publicaţie de succes, scrisă în engleză. Ce afacere interesantă constituia cea de anunţuri matrimoniale, horoscoape, problemele legate de stabilirea zestrei!

Îşi începu astfel prima reclamă: Sunt peşte şi ofer cincizeci de rupii... Şi apoi, de la această ofertă, trecuse la diamante şi inele de platină, de mai mult de cincizeci de rupii...

Domnul Lennox o felicitase pentru acest mod nou de abordare, iar Jane, gândindu-se la asta, îşi spuse că pentru prima dată în viaţa ei, luna aprilie fusese de bun augur.

Întâlnirea se terminase, domnul Lennox se dusese la

treburile sale, iar colegii plecaseră acasă.

Jane porni spre casă cu autobuzul, simţindu-se în al nouălea cer. Numai că senzaţia asta nu dură. Nici măcar pe durata a doua staţii. Reveni dureros de brusc cu picioarele pe pământ.

Realiză că nu putea pleca departe de aceste locuri. După cum îi spusese domnul Lennox, cei două sute de dolari nu erau mare lucru. Iar ea nu mai avea nimic. Restul banilor se duseseră la April.

— Jane, draga mea… începuse mama, ca de obicei, când voia să-i dea o veste rea.

— Da, mamă.

— Mă gândeam la April, draga mea; trebuie să-i dăm o şansă. Vocea aceea minunată…

Altă dată fusese sănătatea lui April, sau iubirile ei… dacă April n-ar fi avut o voce extraordinară, n-ar fi fost nimic, dar April avea una dintre cele mai grozave voci…

— Jane, trebuie să-i dăm o şansă lui April, insistase mama.

Jane ştia ce voise să spună mama. Cel de al doilea soţ al mamei, tatăl Janei, îi lăsase o mică moştenire. Acum i-ar fi prins foarte bine alături de cei două sute de dolari.

Dar acei bani nu mai existau. Plecaseră în Anglia cu April, unde aceasta urma să aibă o şansă. Dacă April nu s-ar fi pregătit regeşte de plecare, cu rochii extrem de scumpe, cu bilet la clasa turist şi nu la clasa întâia, poate i-ar mai fi rămas şi ei ceva…

— Ce să fac, Jane? Să nu crezi că pe tine te iubesc mai puţin ca pe April.

Dar mama le iubea diferit pe cele două fiice ale sale, chiar dacă nu realiza asta. April avea părul blond roşcat şi ochii de culoarea turcoazului. Jane era şatenă, pistruiată, cu pielea albă. Nici buzele nu-i erau atât de pline, de senzuale, ca ale lui April.

Mama le iubea diferit pentru că April era fiica lui Vernon, bărbatul vieţii ei.

— A fost o iubire ca în cărţi, draga mea. Iar April s-a născut imediat după moartea iubitului meu, Vernie. Multă lume s-a mirat auzind că m-am măritat repede cu Paul Winter. Dar eram foarte tânără, singură, şi am crezut că Paul…

Vocea îi pierea întotdeauna când ajungea în punctul acesta, dar cine o asculta trebuia să înţeleagă că se lăsase în grija lui Paul, care-i dăruise o fiică, apoi murise.

Asta făcuse cel de al doilea soţ al ei: murise, lăsându-i doar o mică sumă de bani pentru fiica lor, Jane, sumă care ajunsese desigur, tot la April…

— A fost un om bun, murmură mama, dar cum să te fac să înţelegi, draga mea, nu poţi iubi cu adevărat decât o singură dată…

Doamna Winter era o romantică, spre deosebire de fiica sa, April, ceea ce o făcea pe Jane să creadă că aceasta semăna cu tatăl ei, Vernon Winthrop.

Pe cele două surori nu le despărţea decât un singur an. Şi… toată lumea…

Când fuseseră copii, mama se folosea de acest an diferenţă dintre ele ca scuză pentru a-i face favoruri lui April, care pasămite, era mai mare…

— Jane, trebuie să-i dăm o şansă lui April…

Jane îşi aminti toate acestea, stând pe puntea de sus a autobuzului.

Numai dacă ar fi putut păstra pentru ea cele două sute de lire! Şi ca să nu fie considerată egoistă, putea să-i cumpere ceva mamei, numai că mama nu voia nimic pentru ea, ci doar pentru April. Dar mama nu avea de unde să afle că Jane primise nişte bani.

Vru să citească ziarul, întrebându-se cum ar fi să facă turul Angliei într-un autobuz ca acesta. Şi atunci văzu

articolul.

„Miss Jane Winter… Sunt peşte… ofer cincizeci de rupii şi câştig două sute de dolari…”

O, nu! exclamă Jane.

Lăsă ziarul deoparte şi urmări cu privirea străzile pe care trecea autobuzul. Coborând, se gândi că poate scăpa… Dumnezeule, cum putea fi atât de proastă, avea douăzeci şi unu de ani, era adult… mama şi prietenele ei nu prea citeau ziarele, ci se mulţumeau să clevetească, să joace cărţi, probabil că nu vor vedea articolul…

Nu pot… nu vreau să mai dau totul pentru April…

De obicei, mama juca bridge sus, sau dacă nu avea cu cine să joace, juca singură… solitaire. Dar acum nu era aşa. Mama îi deschise. Jane văzu sherry pe masă, iar obrajii mamei erau cam îmbujoraţi.

— Draga mea, zise mama, cu ochii strălucind de băutură, tocmai am deschis radioul şi ce-am auzit? Jane a mea a luat premiul Auckland! Două sute de dolari! O, sunt atât de mândră!

Mama îşi turna sherry continuând s-o laude, accentuând că ştiuse dintotdeauna că fiica ei cea mică este foarte talentată, semănând mult cu dragul ei Paul, care… murise prea repede…

Şi tot aşa, repetă povestea pe care i-o repetase de zeci de ori. Ce greu îi fusese să crească singură două fete, nu una…

— Şi mai ales o fată ca April. Vreau să spun, draga mea, că ajunge să te uiţi la ea ca să înţelegi că trebuia să-i dau o şansă.

Jane, în timp ce o asculta, îşi aminti de Jeff de care se îndrăgostise, dar April, care trebuia întotdeauna să aibă o şansă, îl plăcuse şi ea… mai apoi se plictisise de el şi i-l înapoiase, numai că pe Jane n-o mai interesase…

— April este o fată deosebită… cred că înţelegi, draga

mea.

— Mamă, o întrerupse Jane, deodată conştientă că avea să fie martora unei destăinuiri, ce vrei să spui?

Întrucât doamna Winter se trezi că nu-şi găseşte cuvintele pe moment, Jane îi reaminti:

— April are bani destui să-şi facă o carieră la Londra.

— Dar ea nu este la Londra, draga mea.

— Va fi, săptămâna viitoare.

— Nu va fi, Jane. Obraznica ta soră a coborât la Colombo. N-a fost frumos din partea ei, dar a avut o şansă extraordinară.

— Ce şansă, mamă? A fost vreun muzical acolo, în Ceylon?

— Nu şansă muzicală, ci matrimonială, dragă. April a primit o ofertă grozavă.

Jane întrebă din nou.

— Ce şansă, mamă?

— Să se mărite, fetiţo. Nu spune chiar limpede asta, dar mă rog, eu asta înţeleg…

Jane luă scrisoarea din mâna mamei sale. Şi nu erau vorbe goale.

Bărbatul pe care-l cunoscuse sora ei vitregă avea mari posibilităţi… un comerciant portughez foarte bogat, care făcea multe exporturi. Se îndrăgostise de ea, iar April avea şi ea impresia că-l iubeşte. Da, îşi aminti Jane, tot aşa cum fusese şi cu Jeff. Numai că acum exista un obstacol. Portughezii sunt foarte formalişti. Iar dragul ei Rodrigo, nu că ar fi ţinut prea mult la etichetă, dar avea un unchi…

Rodrigo îi sugerase să aducă pe cineva din familie, iar mama crezu că o fată ca Jane s-ar prezenta respectabil. Cuvântul respectabil fusese scris de April. „Obişnuită sau ştearsă” ar fi fost cuvântul potrivit.

— Când am citit scrisoarea, am izbucnit în plâns, continuă doamna Winter. Cum să se ducă Jane? Eu am nişte

economii, Jane are şi ea ceva, dar tot nu ajungea. Apoi am auzit ştirile şi… draga mea…

— Nu mă duc, zise Jane. Voi folosi banii ca să pot studia în continuare.

— Spuneau la radio că ai câştigat premiul pentru publicitate pentru că April ţi-a trimis Sinhalese Observer. Fără ea nu aveai cum să-l câştigi… şi continuă tot aşa.

Era un mod direct de a-i cere să-i dea banii lui April, să-i ducă ea însăşi.

— Şi cine ştie? April ţi-ar putea găsi şi ţie un bărbat bun, o dată ce se va mărita cu acest portughez.

Unul bătrân, chel şi fără bani, aşa l-ar vedea April pentru mine… se gândi Jane.

— Nu mă duc, mamă, nu mai insista.

— Draga mea, propria ta soră…

— Nu mă duc.

— Mândria familiei noastre…

— Nu mă duc.

— Jane, trebuie să-i dăm o şansă lui April!

Şi tot aşa.

Colombo… se gândi Jane în cele din urmă, învinsă de insistenţa mamei. Părea interesant… putea fi un început… pentru orice altceva dacă reuşea să-şi găsească o slujbă şi să nu se lase măritată de April cu cine ştie ce funcţionăraş. Nu avea de ales; trebuia să se ducă, altfel nu mai avea un trai normal cu doamna Winter.

Plecând, scurta nefericirea ei şi a doamnei Winter.

Dimineaţa, după o noapte de nesomn, mama începu din nou:

— Jane… Trebuie să…

— Gata, mamă, nu te mai obosi, mă duc!

— Jane, nu glumeşti?

— Am spus că sunt de acord să mă duc!

— Eşti o fată nemaipomenită! Semeni mult cu Paul,

dragul tău tată, numai că pe el nu... ei bine, sunt sigură că tu eşti exact ce-i trebuie lui April, eşti respectabilă, liniştită...

— O fată ştearsă.

— Ce să faci? Nu toate putem fi păsările paradisului ca sora ta, dar acum ştiu că vei avea satisfacţia că i-ai dat o şansă lui April.

Da, că i-am mai dat o şansă lui April, bombăni Jane.

Privi în jur prin apartamentul destul de sărăcăcios în care trăiau. Dar cu pretenţiile lui April, nu aveau de ales...

Pe moment, Jane se miră de mama ei. Şi ea trăia tot în acest apartament sărăcăcios. Dacă ar fi folosit banii pe care îi aveau, în loc să se ducă în Ceylon, ar fi putut...

Dar ochii doamnei Winter străluceau de bucurie, nu-i păsa ce gândea ea: important era că rezolvase încă o dată problema lui April.

— Să fii foarte atentă şi circumspectă, draga mea, cotcodăcea doamna Winter. Nu că n-ai fi de obicei, dar eşti foarte tânără şi aşa se întâmplă când eşti departe de casă.

— Doar mă duc să-i mai dau o şansă lui April! Nu-ţi face probleme, mamă. Îi voi da lui April şi această şansă. Dar mie cine-mi va da vreodată o şansă? se întrebă Jane.

***

Deşi o femeie fragilă, doamna Winter deveni un vulcan. După ce dădu deoparte cărţile de ghicit care se aflau întotdeauna pe masă, se ridică să ia cartea de telefon.

— Trebuie să pleci cu avionul, draga mea, cu vaporul durează prea mult.

— Dar e mai ieftin, completă Jane.

Doamna Winter se încruntă. Da, poate că Jane avea dreptate, dar fiind vorba despre April, timpul era factorul important acum.

„Mamă, fă-o să vină, indiferent cum”, scrisese April. Iar dacă Jane se ducea cu vaporul nu ajungea înainte de două săptămâni. Pe când, dacă se ducea cu avionul…

Doamna Winter forma numărul unei companii aeriene.

— Mă întreb, continuă ea, cât durează zborul până la Colombo. Deja vorbea cu agenţia. Aşa de mult? Acum, daţi-mi detaliile pe care vi le-am cerut. De două ori pe săptămână? Vinerea şi sâmbăta? Era marţi dimineaţă.

Jane făcuse toate vaccinurile odată cu sora ei, fiind forţată s-o însoţească, pentru că April era mult prea sensibilă, astfel că sfârşise injectându-se pentru a-i da exemplu acesteia.

Privindu-şi mama, Jane observă că figura acesteia se transformase complet, căpătând o expresie greu de definit, asemănătoare groazei.

— Trei sute şaizeci de dolari? repetă aceasta. Sunteţi sigură că este suma pentru clasa economic?

Doamna Winter închise telefonul.

— Mă gândeam la tine, draga mea: ai acei două sute de dolari, plus banii de la tatăl tău, dar îţi rămâne foarte puţin de cheltuit.

Sau de dat lui April?

În pofida insistenţei Janei că toate firmele aeriene au cam aceleaşi tarife, doamna Winter găsi o alta. Jane ieşi din apartament.

Dar pe la jumătatea scărilor îşi aminti că nu-i spusese domnului Everett despre premiu… nici despre ce trebuia să facă acum tocmai pentru că reuşise să câştige premiul. Dacă nu pleca la April, Max Everett s-ar fi ocupat în continuare de ea. Dacă pleca, el trebuia să-i găsească un înlocuitor.

Domnul Everett se ocupa de organizarea petrecerilor, a tururilor de oraş, a conferinţelor, punea la dispoziţie ghizi, autocare… lista serviciilor pe care le oferea părea

nesfârşită. Jane îşi petrecea trei seri pe săptămână ajutându-l la contabilitate, ca să nu mai vorbim de toată ziua de sâmbătă. Astfel, ea reuşise să urmeze cursurile institutului Auckland, pentru că era foarte bine plătită în aceste ore, câştigând ca şi cum ar fi avut o slujbă de la nouă la cinci.

Îl găsi pe domnul Everett ocupat cu nişte bilete. Dar nu era ceva neobişnuit aşa că imediat ce ridică privirea şi o văzu îi spuse:

— Felicitări, Janey! Am citit ziarul. Sper că nu-mi vei spune că nu mai vrei să lucrezi pentru mine?

— Aş fi continuat să lucrez, dacă n-ar trebui să plec. Două sute de dolari nu sunt chiar o avere.

— Şi atunci de ce nu vrei să mai lucrezi pentru mine? A, am înţeles, zise Max Everret. April are nevoie de tine, cine ştie pe unde…

— Exact, zise Jane.

— Ce să spun, Jane? Mi-a părut bine c-ai fost colaboratoarea mea, dar dacă trebuie să pleci, ce pot să spun? Poate voi mai găsi pe cineva.

Jane îi spuse cât de scump era biletul până la Colombo.

— Colombo? Ceylon? Max Everett se uită la biletele de pe masă. Am chiar acum bilete pentru un charter pe ruta Air India, cu avion particular.

— Cu câte persoane?

— Este vorba despre un grup care se duce la o conferinţă. Au fost cincizeci la început, dar doi au renunţat. Unul dintre locuri l-am vândut altei firme, cu preţ de lux.

Jane ştia că aceste chartere pe care le exploata domnul Everett erau de lux, fără clasa economic, ceea ce însemna că domnul Everett nu-i putea oferi nimic.

— Te înşeli, Jane, zise el, privind-o speculativ, de parcă i-ar fi citit gândurile. Îţi pot da biletul la jumătate de preţ.

— Adică? întrebă Jane lipsită de entuziasm, aşteptându-

se la rata economică plus o mică diferenţă.

— O sută cincizeci. Eşti mulţumită?
— Sigur că da.
— Lire, desigur.
— Dolari.
— Adică şaptezeci şi cinci de lire? repetă Jane.
— Exact.
— Dar pe charterele pe care le exploataţi asta reprezintă doar o treime din costul biletului.
— Meriţi asta, pentru că mi-ai fost de mare ajutor. Cum stai cu vaccinurile?
— Le-am făcut pe toate împreună cu April.
— Cât vei sta acolo? Dacă stai sub o lună nu ai nevoie de viză.

Jane se uită pe lista pasagerilor pentru a-şi reveni din şoc. Simţea că totul începe să se deruleze foarte repede pentru ea.

— Biletele astea sunt pentru Madras, zise ea, dornică să oprească repeziciunea cu care se derula totul. Dacă aş pleca pe ruta asta ar trebui să ajung întâi la Madras şi de acolo la Colombo?
— Pentru o fată deosebită cred că pot alege o rută specială.
— Chiar dacă fata asta deosebită plăteşte doar un sfert din bilet?
— De ce nu? Oricum, costul biletului tău este acoperit de acel pasager din afara grupului, iar senhor Camoes nu discută suma pe care trebuie s-o plătească. Este un gentleman.
— Senhor, aţi spus? Este spaniol?
— Nu, portughez.
— Ce coincidenţă! Iar eu trebuie să ajung la Colombo tocmai pentru că April…

— Jane, fugi acasă şi fă-ţi bagajele pentru că avionul pleacă la prânz. Între timp, eu o să-ţi scriu toate actele certificatele, declaraţia valutară şi restul.

— Domnule Everett, sunteţi sigur că nu pierdeţi prea mulţi bani pe biletul meu?

— Mai rău îmi pare că te pierd pe tine, dragă Jane. Mi-ai fost de mare ajutor.

— Mi-aţi făcut cel mai mare serviciu, domnule Everett!

— Gata, acum fugi să-ţi faci bagajele!

Pe drum spre casă, Jane se gândi că putea să nu-i spună mamei despre reducerea de preţ, sau putea spune că-i redusese doar jumătate…

Dar Jane nu putea face asta, aşa era ea.

De cum intră în casă, exclamă fericită:

— Pot să plec şi asta la un sfert de preţ!

— O, draga mea! exclamă mama, fericită.

Draga de April, se gândi Jane.

Începură împreună să împacheteze, timp în care Jane realiză că îmbrăcămintea ei demodată era total nepotrivită cu un avion de lux şi că imediat ce ajungea trebuia să-şi cumpere un costum civilizat, pentru a scăpa de cel de pe ea, care avea un guler alb, şcolăresc.

De parcă i-ar fi citit gândurile, mama îi spuse îngrijorată:

— Nimeni nu va observa pe drum că nu ai un taior elegant, dar de îndată ce ajungi, April se va ocupa de tine. Sau o să-ţi dea ceva de la ea, aveţi cam aceleaşi măsuri.

Jane nu comentă.

O ceaşcă de ceai, o ultimă privire prin apartament, apoi apăru Max Everett s-o ia, iar Jane o rugă pe mama să nu meargă cu ea la aeroport, aceasta îi repetă să fie circumspectă, să aibă grijă de April şi Jane plecă.

— Te rog să-i transmiţi toată dragostea mea păsării paradisului, lui April, zise mama. Şi… Jane…

— Da mamă, o să fac tot ce o să pot.

— Îţi mulţumesc, draga mea.

Jane se lăsă condusă la aeroport de domnul Everett care plecă imediat şi o lăsă acolo pentru că avea o altă întâlnire. Întorcându-se brusc, Jane se confruntă cu cei mai negri ochi pe care-i văzuse vreodată. Tenul persoanei era măsliniu, părul îi era negru. Bărbatul foarte înalt era impecabil îmbrăcat şi avea o mustaţă mică.

Era senhor Camoes, după cum îi spusese Max.

Capitolul 2

Toate formalităţile dinaintea plecării fuseseră îndeplinite... restul pasagerilor îşi ocupară scaunele, îşi rezemară capetele, îşi fixară centurile de siguranţă. Toate acestea nu durară prea mult, dar tăcerea dintre Jane şi bărbatul de lângă ea părea acum abisală.

Deodată, senhor Camoes spuse:

— Admiţând că prezenţa mea este o surpriză şi nu una plăcută, tot nu văd de ce sunteţi atât de dezamăgită, senhorita. Omul făcu o pauză. Presupun că am dreptate.

— Dezamăgire? reuşi Jane să repete.

— Dezamăgire, senhorita. Dumneavoastră sunteţi acea senhorita, nu?

Jane îi răspunse înţepată:

— Nu vorbesc portugheza, dar eu sunt senhorita la care vă referiţi.

— Eu sunt Camoes, Joao. Văd că scrie aici că vă numiţi Winters.

— Da, miss Jane Winter.

Motoarele avionului se puseră în mişcare şi acesta începu să ruleze pe pistă. Jane ar fi vrut să fie singură acum, să se bucure din plin de această călătorie, lucru care-i era imposibil, pentru că Joao Camoes n-o scăpa din priviri.

— Sunteţi o domnişoară sofisticată, fără îndoială, zise el, studiind-o, impresionat de calmul ei. Tinerele din ţara mea ar fi scos mii de exclamaţii în clipele acestea.

Avionul părăsi solul şi Jane lăsă să-i scape o mică exclamaţie.

— Aşa, zise el privind-o amuzat.

Lui Jane îi era ciudă că se trădase şi se simţi obligată să-i dea o explicaţie.

— N-am mai trăit un moment ca acesta. N-am zburat până acum.

— Vă cred, senhorita, sunteţi şi foarte tânără de altfel, zise el zâmbindu-i.

Jane începu să caute vorbele potrivite pentru a-l pune la punct pe acest individ cu deducţiile sale cu tot, dar el adăugă:

— Nu contează că nu aveţi experienţă în zborul cu avionul, pentru că eu, deşi apreciez spiritul tânăr din ţara dumneavoastră, cred încă în modul în care noi, portughezii, ştim să ocrotim această vârstă.

— S-o ocrotiţi sau să vă îmbulziţi în jurul ei, domnule? Nu vi se pare că eu am trecut de vârsta la care ar trebui să fiu monitorizată?

— Dacă aşa ar fi, senhorita, atunci m-aş îmbulzi în jurul dumneavoastră, dar ochii îmi spun că sunteţi încă un boboc, zise el înclinând din cap, aşa că permiteţi-mi să am grijă de dumneavoastră.

Puţin jenată, Jane îl lămuri:

— Vă înşelaţi, domnule. V-aş putea reaminti numele meu? Este Jane, senhor. Un simplu Jane, senhor. Nu aveţi şi dumneavoastră acest nume în Portugalia?

— Un simplu Jane! se miră el. Vrei să insinuezi că eşti o tânără neinteresantă, comună? Glumeşti, miss.

— Nu glumesc. Dar cu o soră ca April, cum se putea considera?

— În acest caz, nu înţeleg.

— Sunt o tânără obişnuită, senhor, care nu iese cu nimic în evidenţă. Mulţumesc pentru vorbele dumitale frumoase, dar ele nu schimbă lucrurile.

— Cu toate acestea calificativul de boboc de floare ţi se potriveşte, miss. Dar spune-mi, miss, n-ai lăsat nicio dragoste în urmă?

— Nu, inima mea călătoreşte cu mine.

— Aşa, deci, zise el.

Stewardesele îmbrăcate în sariuri, se mişcau ca nişte

fluturi exotici prin decorul oriental.

Senhor o urmărea cu atenţie.

— Semeni cu o maharani, miss.

— Iar dumneata cu un maharajah.

— În acest caz, lasă-mă să-ţi ofer un vin roşu, miss, zise el, adresându-se stewardesei căreia îi preciză denumirea vinului şi vechimea. Observ că tovarăşii noştri de călătorie se simt foarte bine, continuă el arătând spre grupul deasupra căruia se ridica fumul ţigărilor. Fumezi, miss?

— Mulţumesc, nu, zise ea, dar ceva din privirea lui, poate dezamăgire, o făcu să-l întrebe: păreţi dezamăgit, dar cred că nu sunteţi de acord cu tinerii care fumează.

— Eşti foarte perspicace, miss. Aşa este. Dar eu aş vrea să fumez.

— Dar puteţi fuma, senhor Camoes!

— Poate nu vei mai fi de acord cu cererea mea când vei vedea că fumez o havană.

— Şi şeful meu fumează havane şi mie chiar îmi place aroma lor.

Senhor Camoes scoase o cutie cu havane din buzunar aprinse una, apoi o privi lung.

— Şef ai spus, miss? Dar până să-i răspundă, el continuă: a, da, eşti australiancă şi la voi femeile nu stau acasă, să lucreze dantelă.

— Aşa cum probabil se întâmplă în Portugalia?

— Da, este destul de frecvent în Portugalia.

— Şi este mai bine aşa?

— Nu ştiu, admise el. Cândva, am crezut că este bine, dar acum, nu mai ştiu.

— A fost prima călătorie în Australia? îl întrebă Jane.

— Nu, este prima de care sunt conştient.

— Din ce motiv, senhor?

— Am devenit brusc interesat, foarte interesat.

— O femeie? întrebă Jane.

— Aşa se pare.

Sosi vinul roşu, dar înainte de a le fi turnat în pahare, senhor îl gustă cu un aer critic.

— Da, merge, zise el.

Îi oferi un pahar lui Jane, apoi el luă un altul.

— Pentru cine să toastăm? Pentru tineri în general, sau pentru călătoarea care şi-a luat cu ea şi inima?

— Bine, să toastăm pentru călătoarea care şi-a luat şi inima cu ea, admise Jane. Ea nu voia să toasteze pentru cei tineri considerând ca depăşise această vârstă.

Cu toate că n-o depăşise cu mult... zgomotul făcut de motoare, atenţia acordată de stewardese, conversaţia plăcută, fumul de havană, o făcură să închidă ochii. Îi deschise cu oarecare greutate când senhor făcu o observaţie şi răspunsul ei fu cam vag. Apoi închise ochii din nou, simţindu-şi pleoapele grele.

— Dar parcă spuneai că nu mai eşti în prima tinereţe, miss. Iar un pahar de vin te-a făcut să adormi vreo patru mii de kilometri.

— Patru mii?

— Exact. Am ajuns la Darwin, unde facem o escală de douăzeci de minute. Vrei să facem o plimbare, să ne dezmorţim picioarele?

Invitând-o, senhor o şi ajutase să se ridice.

Privind în jur, Jane realiză că avionul se cam golise.

Îl urmă pe senhor spre uşă, apoi spre zona în care se deplasaseră ceilalţi pasageri. Jane observă că era destul de multă lumină afară, dar de fapt aşa şi trebuia să fie. Plecaseră de la Sydney la prânz, iar acest oraş era cu patru ore în urmă. Se felicită că nu făcuse niciun comentariu, astfel reuşise să evite alte comentarii privind tinereţea ei sau lipsa de maturitate.

Senhor, care o privea uşor amuzat, observă că era derutată.

— Se va face întuneric doar când ajungem la Singapore. La Madras, senhorita, îţi promit o lună mare, aurie şi multe stele de argint.

Era prea cald ca să părăsească aeroportul şi oricum n-ar fi fost timp pentru a vedea oraşul, aşa că Jane se mulţumi să admire suvenirurile pe care le puteau lua pasagerii dacă doreau, sau mai precis dacă aveau bani de ajuns. Ea nu intra în această categorie.

Atinse blana unui ursuleţ koala, dar ochii îi erau la o brăţară de opal pe care senhor Camoes o examina cu atenţie. Oare era pentru femeia pe care o iubea?

Evident, nu. Sau aşa îi explică el.

— Fac comerţ cu pietre preţioase.

— Şi aceasta este valoroasă?

— Da, dar nu are aceeaşi valoare pe care o are una neagră. Opalul negru este mai scump.

— Mie mi se pare asta mai frumoasă, zise Jane trecându-şi degetele peste acea îngemănare de aur şi opal.

— Da, zise el, opalul acesta ţi se potriveşte, miss. Niciodată să nu porţi negru. Dar oricum, te rog să primeşti acest dar de la un portughez căruia îi place să facă daruri.

Uimită, Jane acceptă ursuleţul.

— Nu trebuia să faceţi asta, senhor, adăugă ea o scuză banală.

El ridică din umeri… aşa cum mai făcuse după cum observase ea şi curând fură invitaţi să-şi reia locurile în avion.

Părăsiră Darwin, iar avionul lor care se îndrepta spre nord zbură multă vreme deasupra apei, pe care se vedeau multe insule, vase care treceau ca într-o procesiune.

Soarele apuse cu câteva ore înainte ca ei să ajungă la Singapore, într-un spectacol de roşu şi auriu.

— Curând, spuse senhor, vei vedea luna şi stelele, miss.

Jane nu-şi amintea să-şi fi exprimat dorinţa de a vedea

luna şi stelele.

Încet, noaptea se lăsă ca o perdea.

— Noaptea asta parcă a venit la comandă, zise senhor.

Li se servi o masă indiană apetisantă, cu mult curry, iar el îi sugeră să mănânce cât şi cum dorea dacă i se părea prea exotic. Dar feliile de fructe tropicale, papaia şi mango, îi plăcură.

— A fost foarte bun, spuse ea încântată.

— Ţi-au plăcut noile savori, miss? Asta înseamnă că-ţi va plăcea şi India.

Numai că eu nu merg în India, se gândi ea. Ar fi trebuit să-i spună unde cobora, dar fără să ştie din ce motiv, nu făcu asta.

— Vei coborî la Madras, miss? Adevărul este că dacă vrei să vezi India trebuie să vezi mai mult decât metropolele engleze.

— Metropolele engleze?

— Spun asta pentru că Madras este mai englezesc decât alte oraşe din India. Este de înţeles pentru că a fost fondat de englezi. Bombay a fost fondat de compatrioţii mei. Cu toate că sunt în India amândouă, există o diferenţă naţională să-i zic aşa, după trei secole.

— Este evident că preferaţi Bombayul dumneavoastră.

— Dar acolo trăiesc, miss! zise omul destul de surprins.

Dezorientată, Jane îl rugă pe senhor Camoes să-i vorbească despre Madras.

— Dacă ţi-aş spune câte ceva, miss, aş strica tot farmecul. Nu vreau să te privez de frumuseţea care te aşteaptă pe Pantheon Road. Este un loc minunat... deşi nu este al meu.

El se opri pentru că Jane îl rugă politicos să-i spună unde era locul lui despre care vorbea, dacă era în afara Portugaliei.

— Atunci, mai bine să vorbim despre Singapore, sugeră

Jane.

— Singapore, Oraşul leilor, da, ai dreptate, miss, este păcat că nu vei avea timp să-l vezi, deşi aeroportul va fi mai luminat ca la Darwin şi că acolo vei avea mai multe de cumpărat decât un urs şi o brăţară.

— Dar n-aţi cumpărat brăţara, senhor, îi reaminti Jane.

Stewardesa care sosi chiar atunci, îl împiedică să-i răspundă. Avionul ateriză.

Odată ce ieşi din incinta aeroportului, Jane observă că senhor avusese dreptate când afirmase că va vedea luna şi stelele. Era o noapte tropicală, cerul era plin de stele iar umbra părea violetă.

— Păcat că nu poţi vedea grădinile botanice! Dar măcar pe dansatorii malaezieni nu-i pierde, miss.

Jane urmări un dans al degetelor şi fu chiar bucuroasă când fură invitaţi înapoi în avion şi astfel refuză o miniatură de jad care îi fusese pusă în palmă de unul din dansatori şi pentru care ar fi trebuit să plătească, desigur.

— Nu te laşi uşor impresionată de astfel de lucruri, miss, observă senhor.

Nu, se gândi Jane, este din cauză că nu am bani, atât. Strânse ursuleţul în braţe cu drag, fericită să-i simtă blana moale.

Avionul se ridică din nou. Li se servi cafea şi nişte prăjituri. Senhor insistă să bea puţin vin, dar ea refuză categoric. Începu să-şi adune lucrurile.

— Mai este până la Madras, o informă bărbatul.

Curând, stewardesa veni s-o ajute să se pregătească de coborâre pentru că se apropia Colombo.

— Dar aici nu este Madras, zise bărbatul care moţăise până atunci.

— Oprim la Colombo, sir. O oprire scurtă, puteţi însă face cumpărături. Coboară doar miss.

— Dar parcă mergeai la Madras, miss.

— Cobor din avion la Colombo, senhor, îi răspunse Jane.

— Nu mi-ai spus asta, miss.

— Nici nu m-aţi întrebat, senhor.

— Bănuiesc că te aşteaptă cineva, miss.

— Asta este doar problema mea, domnule, îi spuse Jane mai încet pentru a nu fi auzită de stewardesă.

— Dar este foarte întuneric, miss. Aş vrea oricum să aflu de ce m-ai dus în eroare, miss. Oricum, repet întrebarea: te aşteaptă cineva, miss?

— Da, răspunse Jane, mă aşteaptă.

— Eşti sigură, miss?

— Cât se poate de sigură.

Jane ştia că n-o va aştepta nimeni, pentru că mai mult ca sigur mama uitase să-i telegrafieze lui April.

— Senhorita te voi conduce, chiar dacă nu vrei asta, decise el.

— Dacă veţi face asta, participanţii la conferinţă s-ar putea plânge că n-au ştiut de escala de la Colombo.

El nu-i mai răspunse. Adresă câteva cuvinte celor care veniseră în apropierea lor.

— Te aşteaptă iubitul, domnişoară?

O scurtă privire o asigură pe Jane, dacă mai era nevoie, că April i-o făcuse din nou. Nu venise s-o ia de la aeroport. Poate va apărea mai târziu.

— Senhorita?

Vocea lui îi reaminti Janei că trebuia să ia repede o hotărâre; altfel, risca să fie întoarsă la avion şi dusă la Madras sau mai rău, senhor rămânea la Colombo cu ea.

— A sosit prietenul meu, zise Jane. Mulţumesc pentru companie, senhor şi pentru ursuleţ.

— Dar unde-ţi este prietenul, miss?

— Nu veţi avea timp să vă cunoaşteţi.

Omul se înclină, luă mâna Janei pe care o sărută şi plecă. Dar nu făcu decât câţiva paşi şi se întoarse.

— Nu mi-ai satisfăcut deplin curiozitatea, miss.

— Trebuia s-o fac?

— Da, aş vrea să te văd întâlnindu-te cu acest prieten.

Jane luă ursul în braţe, apoi, cu dificultate, pentru că senhor se afla pe urmele ei, depuse un sărut pe obrazul unui necunoscut aflat cu spatele spre ea. Când acesta se întoarse, îi şopti:

— Vă rog, domnule!

Omul se întoarse înţelese situaţia şi-i spuse:

— Iubito, nu te-am văzut! Iartă-mă! O sărută şi el pe Jane.

Senhor Camoes se întoarse şi plecă.

***

O amintire vagă. Jane auzi zgomotul făcut de motoarele avionului şi ştiu că acel charter de Madras pornise pe porţiunea finală. Dar îi era greu să realizeze că nu se mai afla în acel avion confortabil, în atmosfera plăcută, unde timp de câteva ore se simţise foarte bine.

Şi asta nu însemna că nu-i plăcea atmosfera de la terminal, dar fiind într-un port mai mic decât Singapore, la o oră foarte matinală, locul era cam părăsit, lucru care o îngrijoră pe Jane. Se simţi pe un tărâm străin, lucru pe care nu-l simţise până atunci.

— Senhorita Winter? se auzi chemată.

Jane îşi aminti atunci că portughezul cu care venise în avion i se adresase acestui bărbat, care încă mai era rezemat de perete, cu un aer indolent, ca atunci când îl văzuse prima oară. Îşi aminti că portughezul Joao Camoes îi spusese senhor Marsden.

— Terry Marsden, se prezentă bărbatul.

O privea întrebător şi ştiind că-i făcuse favoarea de a o scăpa de Camoes se aştepta măcar la o reacţie prietenoasă

din partea ei.

— Jane Winter, zise Jane.

— Contesă? Ducesă?

— Miss, îl informă ea scurt.

— Nu la situaţia matrimonială mă referream, zise omul zâmbindu-i.

— Sunt australiancă.

— Nici asta nu mă interesează prea tare, ci rangul. Cred că ar trebui să mă adresez cu înălţimea voastră.

— De ce îmi puneţi această întrebare?

— Pentru că v-am văzut cu contele Camoes, care preferă să nu se vorbească despre titlul său. De aceea am presupus că este însoţit tot de cineva cu sânge albastru.

— Acest domn m-a condus până la terminal, atât. Jane era convinsă că Terry Marsden o tachina, lucru care pe ea n-o amuza defel.

— Nu ştiu în ce măsură este de crezut…

— Pot explica… insistă Jane, sperând că-l va putea descuraja.

— Aştept, miss. Dar nu înţeleg ce se întâmplă, miss, m-ai ales, m-ai folosit, iar acum crezi că nu am dreptul să pun măcar o întrebare?

— Aştept să fiu luată de aici, zise ea.

— Nu ţi se pare puţin cam târziu? Crezi că va mai veni cineva la această oră?

— O aştept pe sora mea. Privind în jur, Jane se simţi dintr-odată părăsită.

— Nu-ţi face probleme, miss. Va veni. Între timp, să bem o cafea.

O conduse spre terasa unde un chelner îi privi cu indiferenţă.

— Până dimineaţă nu mai aterizează niciun avion, zise Marsden, ridicând din umeri, apoi aprinzându-şi o ţigară.

Privindu-l, Jane nu putu să nu se întrebe ce căuta acolo la

acea oră. Probabil el anticipase întrebarea ei, aşa că spuse:

— Sunt jurnalist.

— Reprezentaţi cumva ziarul Observer?

— Văd că ştii câte ceva. După privirea dumitale, aş fi spus că eşti nouă pe malurile Perlei.

— Ale Perlei? repetă ea.

— Ceylonul este supranumit Perla, nu ştiai? Mie nu-mi place prea mult, este doar un loc în care trebuia să mă aflu. Dar vei auzi mai mult, chiar dacă nu te interesează. De ce te afli aici, miss?

— Am venit să-mi vizitez sora.

— Cea care n-a apărut?

— Exact.

El se încruntă.

— Este căsătorită?

El voia să afle desigur dacă numele lui April era tot Winter.

— Sora mea nu este căsătorită. Dar de ce afirmaţi că ar fi trebuit s-o cunoaşteţi prin natura meseriei?

— Pentru că asta fac. Aştept avioanele, scriu despre oamenii interesanţi.

— Dar April nu…

— Adică sora dumitale nu este VIP, ca dumneata. Răspunsul meu este că oricine este condus la terminal de contele Joao Camoes cu care aparent a călătorit în avion, desigur unul de lux, nu poate fi altceva decât un VIP.

Jane oftă şi pentru că nu avea de ales îi spuse povestea surorii sale April şi motivul pentru care aceasta o chemase.

— Bine să zicem că te cred, dragă Jane, zise Terry, dar te voi crede definitiv când îmi vei spune de ce a trebuit să-l îndepărtezi pe conte? Şi de ce te-ai folosit de mine pentru asta? Tocmai de mine?

— Nu înţeleg, spuse Jane.

— Vei înţelege, dacă vei sta mai mult timp aici. Fiecare

oraş are oaia sa neagră: aici, dragă Jane, eu sunt ticălosul numărul unu.

— Adică nu aveţi o reputaţie prea bună?

— Eşti o fată isteaţă, zise Terry.

— Dar asta nu-l poate afecta pe senhor, zise ea. El locuieşte la Madras.

— Colombo, o corectă Terry.

Portughezul spusese că nu locuia la Madras dar ştia totul despre acest oraş…

— Avionul se îndrepta spre…

— Familia Camoes şi-a concentrat întotdeauna activităţile în Ceylon.

— Cred că sunt mulţi portughezi aici.

— Da, pot să-ţi spun şi numărul lor. Sinhalese Statistics este o ramură a ziarului la care lucrez. Am fost unul dintre cei mai buni jurnalişti de la… dar cred că nu te interesează, cu toate că ai figura asta de copil fugit de acasă şi pe undeva te simt foarte apropiată de mine… oricum, te voi ajuta s-o găseşti pe fata despre care spuneai. Ai adresa?

— Este aici în poşetă, răspunse Jane. După ce i-o întinse, acesta pufni dispreţuitor.

— Este ceva de mijloc. Standard, de fapt. Este un hotel respectabil, dar atât.

— Atunci April nu se simte în largul ei aici.

— Poate că este ceea ce-şi poate permite. Bine, o s-o găsim pe April zise el şi după ce plăti cafeaua o conduse din nou spre terminal.

Mulţi localnici dormeau pe unde apucaseră, sub copaci, pe alei, alţii erau încă treji la ora aceea făcând comerţ, iar când o văzură pe Jane dădură buzna spre ea cu tot felul de suveniruri din lemn, elefanţi sculptaţi, fluiere, poşete croşetate.

Insistau să cumpere ceva, iar Jane se înfioră gândindu-se cum s-ar fi descurcat fără acel bărbat lângă ea. Abia acum

înţelese de ce era senhor Camoes atât de îngrijorat de faptul că era singură în zona aceea.

În cele din urmă, făcându-şi loc printre localnicii agasanţi, Marsden reuşi să-i croiască drum spre un taxi.

Şoferul ca şi chelnerul, era pe jumătate adormit, dar hârtia de zece rupii pe care i-o flutură Marsden pe sub nas îl trezi imediat şi porni motorul să-i ducă la hotelul Ranick.

Porniră pe străzi întunecate cu pieţe luminate pe alocuri, unde, la fel ca la aeroport, comerţul se desfăşura fără întrerupere la această oră din noapte, iar oamenii erau abia treziţi din somn.

— Ai dormit vreodată sub cerul liber? o întrebă Marsden.

— Adesea, dar în alte condiţii.

— Adică aveai o saltea, pernă, şi altele. Dar stelele nu erau aşa de mari.

— Nu, nici luna nu era atât de aproape. Întotdeauna vremea este aşa de frumoasă?

— Climatul este tropical, musonic. Nu ai nevoie de lucruri groase aici, decât dacă urci la înălţime mare, să te răcoreşti. Coasta, valurile, au propria lor istorie.

— Vrei să spui că s-a schimbat mult Ceylonul? Sunteţi englez, domnule Marsden?

— Te rog să-mi spui, Terry, Jane. Da, sunt englez. Mai sunt câţiva pe aici.

— La fel de nefericiţi?

— Sunt nefericit de felul meu, nu din cauza Ceylonului. Ceylonul are cele mai frumoase peisaje din lume, crede-mă, Jane. Îţi aminteşti cadrul natural din filmul River Kwai? Sau Clephant Walk? Aşteaptă să vezi muntele Lavinia, cocotierii, un adevărat paradis tropical. Dar tu nu ai niciun motiv să fii ca mine. Uite, am ajuns la Ranick.

Jane văzu o clădire care nu se remarca prin nimic.

Bărbatul de lângă ea îi citi gândurile.

— După cum ţi-am mai spus, este un hotel onorabil, dar

atât, fără pretenţii. Iar dacă sora ta are gusturi de Ritz…

— Nu-mi vine să cred că stă aici, se confesă Jane.

— Să mergem la recepţie, să aflăm.

După câteva minute, se întoarse spre ea intrigat.

— N-a stat aici nicio zi. Nu s-a înregistrat niciun Winter.

— April este sora mea vitregă, o cheamă Winthrop.

— Trebuia să-mi spui!

După ce se interesară din nou la recepţie li se spuse că miss Winthrop părăsise hotelul chiar după-amiaza aceea; plecase spre Shangri La.

Capitolul 3

Terry o conduse pe Jane înapoi la taxi, timp în care ea se gândi imediat că nu avea cu ce să plătească. Punându-şi degetul îngălbenit de nicotină pe mâna ei, Terry zise:

— Nu-ţi face probleme, plătesc eu. Asta este ocupaţia mea, să cunosc toate persoanele importante care aterizează aici.

— Ai cunoscut-o şi pe April, nu-i aşa?

— Am văzut-o, încuviinţă el. Europenii care ajung pe aici sunt în număr destul de mic aşa că nu puteam să nu observ tânăra aceea cu ochii de culoarea turcoazului.

— Fără îndoială, după descriere este April.

Când se întoarseră la taxi, Terry îi spuse şoferului să-i ducă la Shangri La, iar omul porni imediat spre o zonă a oraşului ceva mai favorizată.

— După cum vezi, sora ta a ales un hotel mai de soi acum, zise Terry, aruncându-i o privire speculativă.

Dar Jane nu-l luă în seamă; gândurile ei se îndreptau acum doar spre April.

Nu-şi închipuia de unde luase sora ei banii pentru a plăti un hotel mai scump.

— Unde ai văzut-o pe April? îl întrebă Jane.

— Mă ocup şi de cei care vin cu vaporul. Ea a sosit cu Fairhaven, dacă-mi amintesc bine.

— Nu trebuia să ajungă în acest loc, oricum. Nu ştiu de ce a coborât tocmai aici.

— Nu-ţi imaginezi? Poate din dragoste… nu ştiu unde s-au cunoscut, cum s-au cunoscut, nici măcar numele lui nu-l ştiu.

— Probabil s-au cunoscut când a coborât April să vadă portul.

— Dar n-ar fi avut timp…

— Să se îndrăgostească?

— Nu, pentru ca April să ia o decizie atât de importantă încât să coboare de pe vapor, la jumătatea drumului.

— Depinde de perspectivă.

— Dar tu de unde vii? Cum ai ajuns aici? Nu cred c-ai venit aici de plăcere. Ai venit în cruciadă, să-ţi salvezi sora? Laşi impresia c-ai câştigat o bătălie, nu semeni de loc cu sora ta.

— Se poate; suntem surori vitrege. April este pasărea paradisului după cum spune mama, iar eu o micuţă pitulice.

— Nouă, englezilor, ne plac mai mult acestea din urmă. Dar din păcate, tu ai pornit-o cu stângul venind aici.

Jane se uita un pic cam dezorientată la hotelul în faţa căruia oprise taxiul; era faimosul Shangri La.

Ranick fusese un hotel respectabil, dar acesta părea grandios, ca un palat. Era impozant, flancat de palmieri, avea lumini discrete, fântâni discrete, o orchestră care cânta în surdină, chelneri îmbrăcaţi în costume negre dar cu sandale în picioare.

— Vino, o îndemnă Terry. Imediat o să apară sora ta, cu ţinuta ei de ducesă.

— De unde ştii?

— Eu i-am prezentat-o lui Rodriguez.

— Tu? Cum asta?

— Foarte simplu, ea m-a rugat s-o fac.

— Ea… dar Jane nu continuă. Roşi, amintindu-şi că acesta era felul de a fi al lui April; îi plăcea să se folosească de alţii.

— Îmi pare rău, zise Jane.

— De ce să-ţi pară rău? Ei i-a făcut plăcere. Lui, la fel.

— Şi ţie?

— Pe mine m-a amuzat.

— Amuzat? repetă Jane.

— Da, dacă ai fi văzut ce figură a făcut sora ta când Rodriguez i-a spus, ca un gentleman ce este, foarte aplecat spre sexul frumos, că i-a fost prezentată de un ticălos.

Jane murmură.

— Dar nu este aşa, nu? Pari un om de treabă.

Terry o privi foarte grav, aşa cum nu-l mai văzuse până atunci.

— Mulţumesc, Jane. Apoi, îndreptându-se de spate adăugă: poate că nu eşti o ducesă, dar eu aşa te văd. O luă de braţ şi păşiră împreună pe covorul roşu.

La recepţie, el întrebă:

— Miss Winthrop.

— Desigur, domnule, apartamentul Curcubeul, de la etajul 3.

O, murmură Jane, nu un apartament!

Dar între timp, aruncând o privire prin hol, o zări pe April într-un colţ; părea că ascultă orchestra. Dar Jane, cunoscând-o bine ştia că nu-şi ascultă decât gândurile, că nu acordă atenţie decât propriei persoane, sau efectului pe care-l are asupra altora, dacă vreunul dintre cei prezenţi merita să-şi fluture acele gene fabuloase pentru el, sau să-şi scuture coama de păr roşu.

Totuşi, era sora ei vitregă, pasărea paradisului.

Terry o văzuse şi el... cum putea să nu observe o femeie atât de frumoasă, de elegantă?

— Vino, Jane, zise Terry.

Când se apropiară, April ridică privirea spre ea, făcu un gest amuzant, de uimire, de parcă abia atunci şi-ar fi adus aminte:

— Draga mea, am uitat complet... apoi îl privi pe Terry. Stai jos, staţi jos. Jane, ia loc, ne vede lumea.

Obosită după o astfel de călătorie, Jane spuse:

— Dar nu asta vrei?

— Jane cum mă poţi pune într-o situaţie atât de jenantă sosind aici cu el!

— Vrei să spui că este un ticălos?

— Aici, în Colombo nu este bine văzut. Nu cred că mi-ai

făcut un serviciu, aducându-l aici cu tine.

— Dar tu ce cauţi aici? o întrebă Jane.

— Ştii foarte bine de ce am venit aici. Sunt ca şi măritată cu un reprezentant al celei mai bogate familii din toată India şi Ceylon.

— Şi atunci cum stai aici singură, neînsoţită? Portughezii sunt foarte atenţi la aceste aspecte... o atenţionă Jane.

April făcu un gest care însemna că nu avea să fie singură mult timp.

— Roddy nu se uită la astfel de lucruri. Lui îi place viaţa de societate ca şi mie; ne iubim foarte mult.

Jane îi luă mâna în palmele sale.

— Mă bucur. Dacă Rodriguez este atât de deschis, de ce te mai deranjează că Terry Marsden a apărut în seara asta cu mine aici? Mai ales că te-a ajutat să-l cunoşti pe acest Rodriguez al tău.

April se bosumflă.

— Terry Marsden este unul dintre cei respinşi de societate, Jane. Roddy nu are nimic împotriva lui, de fapt, doar că după ce ne-am cunoscut, mi-a spus că nu este acceptat de societatea de aici. Nici măcar familia lui Roddy nu-l acceptă, mai ales unchiul lui.

— L-ai cunoscut pe acest unchi?

— Deocamdată nu, pentru că nu este în Colombo. Roddy este puţin nesigur de el, dar eu nu sunt. Ştii că dintotdeauna m-am priceput să rezolv relaţiile cu rudele mai bătrâne. April începu să râdă. Dar nici nu vreau să pornesc cu stângul în relaţia asta iar sosirea ta aici cu acest Marsden tocmai asta a făcut.

— Îmi pare rău, zise Jane, dar se pare că ar fi fost de preferat să stau toată noaptea în aeroport.

— Dragă, te-ai fi descurcat şi singură.

— Unde să mă fi dus? La Ranick?

— Hotelul ăla era îngrozitor. Roddy a fost imediat de

acord că trebuie să mă mut. Am fost puţin dezamăgită când el n-a…

Jane ştiu imediat ce nu voia să spună April.

— De unde iei banii pentru acest hotel?

— Nu de la Roddy, desigur. Nici de la altcineva. Adică, în situaţia în care sunt acum trebuie să fiu foarte circumspectă.

Jane se uită la sora ei vitregă. Se vedea că era dezamăgită că Rodriguez nu sărise imediat să plătească nota. Dar dacă nu plătea Rodriguez, atunci cine?

— April, ai cântat pe vapor? Cum ai câştigat bani?

— M-au acceptat aici fără să-mi ceară banii. Faptul că eram însoţită de Roddy a fost de ajuns. Şi nici nu par vreo sărăntoacă. Dar nu-ţi face probleme. Unchiul lui Roddy este teribil de bogat: afaceri cu ceai, cafea, mirodenii, cauciuc, mahon, şi bijuterii.

— April, o întrerupse Jane, chiar îţi place Rodriguez?

— O, da, îl iubesc. Dar nu pot să neg că mă simt atrasă mai mult de averea lui.

— Când urcăm va trebui să discutăm despre bani, April, zise Jane. Nu-mi place cum te-ai hotărât să trăieşti aici.

— Da, trebuie să discutăm. Cât mi-ai adus, Jane?

— Nu prea mult. Dar eu unde voi dormi? începu Jane.

— Aici, prostuţo, doar este un apartament!

April se ridică şi porni graţios înainte pe hol. Ajunseră la etajul trei, unde April o lăsă pe Jane înainte.

De cum intrară în acel apartament de lux, April se aruncă pe pat.

— Spui că n-ai adus prea mult? Cât de rele sunt veştile pe care mi le aduci?

— Rele, confirmă Jane.

Dar April nu era îngrijorată, aşa cum credea Jane.

— Am sperat la mai mult, dar asta este. Biata mama, dacă din două încercări nu câştigi nimic, la ce bun să mai

încerci?

Jane se gândi că ar fi putut să-i amintească lui April că doar, ea Jane, primise o mică moştenire de la tatăl ei.

— De un singur lucru să fii sigură, Jane, zise April. Lucrul ăsta nu mi se va întâmpla şi mie. Îmi place Roddy, iar tu Jane va trebui să mă ajuţi să impresionez familia. Roddy spune că este important să facem totul aşa cum trebuie. După ce ne căsătorim, intenţionăm să părăsim Ceylonul. Este o zonă prea limitată…

— Cum limitată? Cu toate acele locuri minunate de vizitat, plantaţii, acele…

— Mă refeream la societate, prostuţo. Lisabona este un oraş mai mare, cu mulţi turişti, cu viaţă. Oricum, tu vei fi ajutorul meu. Jane, îţi mulţumesc că eşti aşa cum… eşti.

— Adică… anostă… searbădă…

— Jane, te iert c-ai apărut cu acel Marsden… Nu este bine că nu te-ai orientat chiar de la început, dar ar fi o catastrofă să continui aşa…

Nici Jane nu voise să pornească cu stângul. Iar teama i se accentuase când descoperise că bărbatul de lângă ea era portughez.

Apoi, fără să vrea, îşi aminti că acel Camoes avea filiale în India, la Bombay, Calcutta, dar sediul afacerilor lui era la Ceylon.

— April? April? repetă ea. Cum îl cheamă pe Roddy al tău?

— Rodriguez, cum să-l cheme?

— Şi prenumele?

April începu să chicotească.

— Nu pot să-l pronunţ corect. Ce grozăvie! Mă mărit cu el şi nu pot să-l strig pe nume! Ha! ha! Da, îl cheamă Carreras. Iar eu voi fi doamna Carreras şi o să locuiesc într-o casă superbă pe avenida. Jane, ai adormit?

Jane răsuflă uşurată că pe Roddy nu-l chema Rodriguez,

aşa cum se temuse ea.

***

Se trezi cu o stare de spirit foarte bună; pe noptieră o aştepta un suc de lămâie verde, cafea, frişcă şi pâine prăjită. Se mai afla pe tava de pe noptieră şi nişte dulceaţă, unt. Ce bine este să fii tratat ca şi când ai fi bogat! se gândi Jane.

April ieşi din baie mai frumoasă ca oricând, machiată cu grijă. Se aşeză pe patul Janei, unse cu unt o felioară de pâine şi o mâncă.

— Dacă ţi-e foame, sun să ne mai aducă.

— Dar micul tău dejun unde este?

— Eu voi lua micul dejun cu Roddy, pe terasă. De data asta nu te pot lua cu mine pentru că Roddy a lipsit două zile şi avem de discutat.

— Unde a fost?

— La Madras.

Jane îi zâmbi, spuse ceva despre dragoste, iar când April o invită să apară pe la sfârşitul mesei arătând foarte bine, încuviinţă.

Apoi April se uită la hainele ei şi pufni dezgustată.

— Mama n-ar fi trebuit să te lase să vii aici aşa îmbrăcată, Jane.

Era prima oară că April o menţiona pe mama lor.

— Vei găsi ceva de îmbrăcat la mine. Nu este cazul să intri în panică. Pe mine mă aşteaptă o zi grea, aşa că scuteşte-mă de comentarii. Împrumută ceva de la mine. Roddy s-a dus la unchiul lui, aşa că au discutat despre mine. Dar imediat ce voi deveni senhora Carreras, voi lăsa toate problemele în urmă. Acest unchi de care depinde Roddy, mă cam calcă pe nervi. Nu depinde material de el, ci prin tradiţia familiei. Trebuie să-l ducă în spate tot timpul.

Privind-o pe April, Jane se înfioră. April era prea tânără şi frumoasă, dar iată că-şi făcea calculele la rece.

— April, nu-mi place ce faci, zise ea.

April o privi lung, apoi plecă lăsând în urmă o dâră de parfum.

Jane oftă, apoi după ce lăsă să mai treacă un timp, se îmbrăcă într-o rochie verde pal a lui April şi porni spre terasă. De departe, văzu că sora ei nu părea prea fericită.

Când o văzu, Rodriguez se ridică s-o întâmpine, îi oferi scaunul lui în timp ce aştepta să se mai aducă unul. Dar văzând că acesta nu-i era adus imediat, murmură o scuză şi se duse după scaun.

— Nu ţi se potriveşte verdele ăsta, Jane, o atenţionă April. Te face şi mai negricioasă.

— Nu putem fi amândouă păsările paradisului, April.

— Ce zici de Roddy? o întrebă April după ce făcu o grimasă.

— Pare drăguţ. Înalt, măsliniu, tânăr, curat.

— Din nefericire, nu am o veste prea bună. Unchiul lui se întoarce astăzi la Colombo şi va trebui să-l cunosc, Jane. Sper că mă vei ajuta.

— Şi tu?

— Aş vrea să-l pun la punct. Nu suport că Roddy se tot cramponează de el. Cred că este un obicei portughez. Roddy este foarte respectuos cu el. Dar o dată ce voi fi senhora Carreras... a, uite-l pe Roddy!

În spatele lui Roddy venea un chelner cu un scaun. Tânărul portughez se aşeză.

— Mă bucur c-ai venit, Jane, zise el. Iar acum, măcar o cafea să bem împreună.

Vorbiră despre multe lucruri, dar mai ales despre Ceylon, despre festivalurile naţionale şi internaţionale, iar Jane nu se sfii să-i pună întrebări despre ruinele fostelor oraşe din zonă lucru care se pare c-o pasiona.

— Unchiul ştie mai mult decât mine; trebuie să-l faci să-ţi vorbească despre Anuradhapura, vechea capitală.

April, care se plictisea, se scuză ca să-şi refacă machiajul.

— Sora ta are impresia că unchiul meu este vreun Matusalem, zise Roddy vădit tulburat.

— Când ai doar douăzeci şi doi de ani, toţi ceilalţi ţi se par bătrâni.

— Dar tu eşti mai mică decât ea.

— Nu cu mult.

— Şi nu gândeşti la fel?

Jane zâmbi stânjenită.

— Are vreo importanţă?

— Nu, pe mine mă îngrijorează atitudinea lui April faţă de unchiul meu. Am impresia că nu realizează, nu apreciază, nu înţelege că…

— Cred că exagerezi puţin, îl opri Jane, încercând să zâmbească. Aşa este April. Nu face asta intenţionat.

April se întorsese la masă, scuturându-şi coama de păr blond-roşcat.

— Este atât de frumoasă! zise Roddy cu regret în glas.

— Da, pasărea paradisului, cum o numeşte mama.

Roddy o felicită pe April pentru că avea o soră ca Jane.

— Unchiul meu va fi plăcut impresionat, zise el. A fost o idee grozavă să aduci un membru al familiei tale aici, April. Când o va vedea pe Jane la aeroport…

— Dar eu nu merg la aeroport. Nici nu se gândea să ajungă acolo. Amintirile erau prea recente şi dureroase. Parcă-l vedea şi acum pe Joao Camoes întorcându-se la avionul de Madras.

— Ba o să vii cu noi, fără discuţie! spuseră April şi Roddy într-un glas. Este foarte important ca April să fie însoţită. Mai ales de o doamnă.

— Dar îl pot cunoaşte la hotel, insistă Jane.

— Nu se cade, Jane. Şi ai promis…

Cu un oftat, Jane acceptă.

April se duse să-şi schimbe rochia pentru întâlnirea cu unchiul lui Roddy.

— Voi îmbrăca un costum de mătase, anunţă ea.

Jane se gândi că nu exista o asemenea piesă de îmbrăcăminte în garderoba surorii ei.

După plecarea ei Roddy o duse pe Jane să vadă lacul cu lotuşi, pentru că Jane nu văzuse aceste flori, citise doar despre ele.

Jane nu se mai putea dezlipi de acel loc fermecată de frumuseţea florilor cu petalele de satin.

— Îţi place soarele, Jane? o întrebă Roddy.

— Îl ador!

— April se plânge că este prea puternic. Vrea să locuim în Portugalia după căsătorie.

— Şi?

— Vom vedea. Depinde…

El nu mai spuse de ce depindea situaţia lor, iar Jane schimbă vorba, insistând să nu meargă la aeroport.

— De ce îţi displace atât de mult aeroportul, Jane?

Am ajuns cu mult după miezul nopţii acolo şi nu m-a întâmpinat nimeni cunoscut.

— Dar este vina ta, Jane, că nu i-ai spus lui April când vii!

— Dacă n-ar fi fost domnul Marsden…

Rodriguez se încruntă iar Jane întrebă:

— De ce reacţionaţi astfel la acest nume? Lui April parcă i-a căzut cerul în cap când l-a văzut!

— Personal nu am nimic împotriva lui, dar se spun multe lucruri urâte despre el. Iar eu şi April trebuie să fim atenţi.

— De ce? Doar vă iubiţi! Vă veţi căsători. Ce altceva te îngrijorează în legătură cu April?

— Destule, admise Rodriguez.

Jane nu putea înţelege atitudinea surorii sale, dar nici pe

a lui Rodriguez. Era tânăr, dar părea că se teme de ceva... că este precaut... de parcă asta i-ar fi afectat relaţia cu April.

Jane era conştientă că Rodriguez o privea insistent. Nu mai apucă să zică nimic pentru că April, frumoasă ca o zână, îşi făcu apariţia în capul scărilor. Costumul de mătase era roz şi i se potrivea de minune.

În timp ce Rodriguez se lupta să-şi găsească vorbele potrivite, Jane urcă în apartamentul lor unde găsi un costum gri deschis cu un guler alb de mătase întins pe pat pentru ea.

Porniră toţi trei spre aeroport, într-o atmosferă nu prea relaxată: April era bosumflată, Rodriguez preocupat şi nu prea dispus la discuţii, iar Jane ura să meargă din nou la acel terminal.

Rodriguez parcă maşina şi intrară în aeroport. La lumina zilei părea cu totul diferit de ce văzuse Jane noaptea. Ea evită să privească spre terasa unde băuse cafea cu Terry.

— Zborul 17 de la Madras... se auzi vocea, iar Rodriguez spuse: asta este. Este o cursă internă.

Jane nu se simţea deloc bine, gura îi era foarte uscată, palmele îi erau umede.

— Jane, nu arăţi prea bine! Nu trebuia să stai la soare, auzi vocea lui April.

— Nu am nimic, mă simt destul de bine, murmură ea, conştientă că pălise văzând cine venea spre ei.

Acelaşi bărbat înalt, brunet, cu tenul măsliniu şi mustaţă. Era mai înalt, mai puternic, musculos şi mai atrăgător decât nepotul său.

— Am crezut că unchiul tău este bătrân! exclamă April.

Acesta se apropie, luă mâna lui April şi o sărută. Acesta era bărbatul pe care April voia să-l pună la punct, imediat ce se căsătorea cu nepotul său.

De data asta, April fu pusă la punct rece, formal, dar

politicos. Senhor Camoes o privise fără grabă apoi luase mâna Janei. Ochii li se întâlniră...

Capitolul 4

Se aflau în maşina lui Rodriguez, de data asta.

Jane nu-şi mai amintea nimic din ce se întâmplase după ce Camoes îi dăduse drumul la mână, întorcându-se spre nepotul său.

Observă cu coada ochiului un hamal care ducea valizele lui Camoes, apoi parcă auzi glasul lui April:

— Maşina este acolo… April fusese foarte nesigură pe ea… pentru prima oară i se întâmpla asta.

Pe când traversau terminalul, Jane îl văzu pe Terry Marsden, care le făcu semn cu caietul de însemnări. April se crispase. Rodriguez îi răspunsese la salut, dar Camoes abia înclinase capul. Din nou, Jane nu mai înţelegea nimic.

Rodriguez era ocupat cu valizele unchiului său, April ezita… lucru pe care-l făcea pentru prima oară în viaţă… neştiind dacă să se urce alături de Roddy sau să stea în spate…

Iar Joao Camoes urma să stea în spate, s-o cunoască pe April? Sau să stea în spate cu Jane, lăsând-o pe April în faţă cu logodnicul ei?

Dar senhor nu făcu nimic din toate astea. Ajută cu politeţe doamnele să urce în spate, apoi se aşeză lângă nepotul său.

O scurtă privire aruncată surorii sale o făcu pe Jane să-şi amintească de acea încordare care o mai văzuse pe chipul acesteia, când Jane îl adusese pe Jeff în casa lor…

April îi privea pe cei doi bărbaţi din faţă şi nu trebuia să fii un mare cunoscător să-ţi dai seama că-i compara, iar concluzia o făcuse să se încrunte.

Jane nu putea să nu facă acelaşi lucru. Joao Camoes era mai înalt, mai puternic, mai matur. Era sigur pe sine, părea înţelept, superior.

Jane observă că pe fruntea lui April erau acum trei cute

adânci.

Jane încercă să se concentreze asupra peisajului, era doar într-o ţară nouă, necunoscută, dar privirea îi revenea mereu asupra celor doi bărbaţi din faţa ei.

Senhor Camoes începu să vorbească în portugheză cu nepotul său, desigur după ce le ceru permisiunea.

— Trebuie să discutăm probleme de afaceri, se scuză el. O pot face mai uşor în limba noastră.

— Nicio problemă, răspunse April, căreia îi fusese adresată scuza.

Jane nu zise nimic pentru că nici nu se uitaseră la ea.

April începu să se uite în oglindă, ajustând câte ceva nepotrivit. Când senhor Camoes se întoarse spre ea să-i vorbească, era din nou liniştită, perfectă, surâzătoare.

— Vom merge la hotelul unde stai, să luăm masa acolo, zise Camoes. Unde stai, senhorita?

— La Shangri La, răspunse April.

Camoes nu se încruntă auzind numele hotelului, dar cele două surori observară ceva enigmatic în privirea lui.

April îşi umezi buzele înainte de a spune ceva. De fapt nu ştia clar cum interpreta acel domn faptul că stătea la acel hotel: era bine, indiferent, sau trebuia să formuleze scuze.

Când ajunseră şi cei doi bărbaţi, înmânară cheile valetului să parcheze maşina; cele două rămaseră puţin în urmă, dar nu-şi spuseră nimic de teama de a nu fi auzite.

În cele din urmă, Roddy se duse să ceară să li se aranjeze o masă specială pentru patru persoane. April îl urmă iar Jane, care indiferent de situaţie nu se putea opri să admire florile, se simţi deosebit de atrasă de unele în formă de inimă. Ridicând privirea întâlni ochii lui Joao Camoes.

— De data asta, n-ai mai ars de nerăbdare să-ţi vezi prietenul, pe Marsden, senhorita Winter. Sper că nu sunteţi supăraţi?

Jane abia apucă să rostească un „nu” scurt înainte ca

April să se întoarcă aducându-l şi pe iubitul ei, Roddy. Dar chiar dacă ar fi avut timp, ce-ar fi putut să-i răspundă?

În cele din urmă, le serviră mâncare despre care Jane avu impresia că este mai simplă, dar mai meticulos servită. Chelnerii se mişcau încet cu grijă, cu atenţie. În final, aceştia primiră o bancnotă de care părură mulţumiţi.

La început, discuţia dintre cei patru a fost mai generală dar apoi s-a calat pe subiecte pertinente.

Senhor Camoes a întrebat-o pe April cum a ajuns la Colombo, părând foarte interesat când ea i-a spus numele vaporului cu care a sosit.

Jane îşi dori cu disperare să-i fi spus cumva lui April că venise în acelaşi avion cu acest domn, de care depindeau atâtea.

— M-aţi putea scuza? Aş vrea să urc în camera mea, mă simt obosită.

Cei doi gentlemani protestară formal, April la fel, pentru că se simţea mai bine acum când putea manipula atenţia a doi bărbaţi.

Dar când urcă, după vreo jumătate de oră, April nu părea prea mulţumită.

— Nu ştiu ce să cred, Jane. Tu ce părere ai? Oricum, Joao Camoes nu este ceea ce mă aşteptam. Nu ceea ce mi-a spus Roddy. Joao este un bărbat matur, ceea ce îmi place mai mult. Iar el m-a plăcut.

— Asta va fi de bun augur pentru tine şi Roddy.

— Nu la asta m-am gândit. Jane, va trebui să mă ajuţi.

— Cum?

— Să afli rolul lui Joao în această firmă. De fiecare dată când i se adresează, Roddy foloseşte apelativul” şir”.

— Ar putea fi un apelativ de politeţe, sugeră Jane.

Jane profită de ocazie.

— April, eu l-am cunoscut pe senhor Camoes. Am venit cu acelaşi avion.

— Se pare că nu l-ai impresionat prin nimic, nici nu te-a recunoscut!

— Ba da, mi-a vorbit despre Terry Marsden.

April se întoarse deodată furioasă spre ea.

— Ce vrei să spui? Spune-mi totul. Vrei să spui că ai apărut cu Marsden în faţa acestui bărbat?

— Am avut locuri învecinate în avion.

— Aşadar ai făcut tot posibilul să mă pui de la început într-o lumină proastă, nu? Prin acel Marsden!

— De ce pe tine? Eu m-am pus într-o situaţie dificilă!

April păru că se înseninează, acceptând informaţia.

Pentru că trebuia să trăiască foarte aproape de acesta în următoarele săptămâni ştiind din experienţă că April putea să-i facă viaţa mizerabilă, Jane adăugă:

— Îmi pare rău pentru toate astea, April. Crede-mă, n-am făcut nimic intenţionat. Îmi place Roddy şi sper că…

Dar April nu mai zâmbea.

— Lasă-l pe Roddy deocamdată şi află câte ceva despre Joao. Te-ai putea duce să întrebi…

— Ce să întreb?

— Dacă e însurat, dar cel mai important este să afli ce este… niciodată nu mi-au plăcut bărbaţii tineri, iar acest Roddy este cam imatur, aproape un puşti. Joao Camoes este cu totul altceva…

Jane ar fi vrut s-o întrebe dacă nu cumva se şi gândea să renunţe la Roddy, aşa cum făcuse cu Jeff cu câtva timp în urmă, dar nu rosti aceste îndoieli. Se temea s-o facă, dar nici April n-o lăsă să vorbească, ci începu s-o interogheze, să afle pas cu pas cum decursese călătoria cu acest interesant domn.

— Nu s-a întâmplat mare lucru, i-a răspuns Jane, apoi i-a povestit cum s-au plimbat până la plecarea avionului pe ruta următoare şi cum Joao îi dăruise un urs koala. Simţi nevoia să-i spună pentru că ea l-ar fi putut găsi şi ar fi pus

întrebări.

— Ce dar ciudat! exclamase April, intrigată. Eşti sigură că n-a mai fost nimic? Despre ce aţi vorbit în timpul călătoriei?

— Am vorbit puţin pentru că am dormit.

April începu să râdă, aruncându-şi părul pe spate.

— Ciudată eşti, Jane! Te afli cu un bărbat ca Joao şi... dormi! Cred acum că şi slujba de la Max Everett n-a fost decât o slujbă.

— Ce altceva să fi fost?

— Păi... de la şase seara la unsprezece noaptea... Nu te supăra pe mine, Jane, glumesc. Mă întreb despre ce oare discută cei doi bărbaţi acum? M-au trimis sus ca pe un copil la culcare. Acest Joao este foarte autoritar. Dar voi afla curând ce s-a discutat!

Şi aflară în ora următoare. April primi mesaj de la Roddy care o invita în cafenea.

— De ce naiba nu vine aici? zise April care îmbrăcase un neglijeu fermecător.

— Poate obiceiurile lor...

— Oh, Roddy, voi afla imediat ce-aţi pus la cale. April alese o rochie de culoarea lămii şi sandale albe.

— Arăţi superb, April, dar rochia asta...

— Este de la Singapore, dragă. Ridicol de ieftină, de aceea am cumpărat o duzină. Era esenţial.

— De ce era esenţial? Când le-ai cumpărat, nu-l întâlniseşi pe Roddy.

— Lasă-l pe Roddy. Mă duc să discut cu Joao Camoes, asta nu-ţi spune nimic?

— Nu, zise Jane.

— Pe tine nu te-a invitat, cu toate că tu l-ai cunoscut prima.

— Poate că are de discutat cu tine. April, n-aş vrea să spui minciuni despre mine în faţa acestui senhor Camoes.

— De ce tocmai lui să nu-i spun? Oricum, n-am spus

nimic până acum.

— Nu direct, dar ai menţionat că eu plătesc hotelul.

— Draga mea, eşti prea sensibilă. Spuneam asta doar ca să vorbesc, nu suport să tac.

— April, tu îl iubeşti pe Roddy?

— Desigur draga mea, şi pentru a-l câştiga trebuie să-l îmblânzesc pe unchi. Dar acum, gata cu supărarea, Janey, am sentimentul că vom ajunge la o concluzie în seara asta. Şi acolo unde voi fi eu vei fi şi tu, draga mea.

— Mai întâi trebuie să lămurim câteva lucruri: mai ales, de ce cei doi au nume de familie diferite.

— Dar şi noi avem!

— Dar nu suntem mătuşă şi nepoată!

— Apoi?

— Dacă Joao este însurat! Oricum, doreşte-mi noroc, Jane!

Jane se miră de ce-i trebuia lui April noroc, doar şansa fusese întotdeauna de partea ei!

Dar April plecă şi până la întoarcerea ei, Jane îşi petrecu timpul aranjând hainele, curăţând pantofii lui April.

April veni cu inima mai uşoară.

— Joao nu este însurat, Jane. Roddy este fiul surorii mai mari. Iar între ei nu este o diferenţă prea mare. Nu mi-a spus clar care este rolul lui în firmă, dar am înţeles că este un fel de consilier. A, uitasem! Ne-a recomandat de fapt ne-a ordonat să ne mutăm la alt hotel! Aşa că împachetează, Jane!

— Dar abia ai schimbat hotelul…

— Îmi pare rău, Janey, dar ştii cât mă interesează acest bărbat. Nu-i place deloc Shangri La. Ce puteam face?

— Dar lui Roddy nu-i displăcea!

Jane îşi privi lung sora.

— April, de fapt pe care din ei l-ai vrea?

April începu să-şi caute cuvintele, dar cum nu prea

excela în onestitate îi era cam greu să-i explice că-l voia pe cel care făcea oferta cea mai bună.

— Jane, lasă întrebările, taxiul va veni imediat!

— Şi unde mergem?

— Într-un hotel elegant fără îndoială, în celălalt capăt al oraşului. Dar cred, zise April muşcându-şi buzele, că nu pentru mult timp.

— Ce vrei să spui?

— Pentru că am fost invitate într-o zonă unde merg doar cei cu foarte mulţi bani, pentru a lua aer. Vom ajunge la bungaloul lui Joao. O, pentru numele lui Dumnezeu, mişcă-te odată, a şi venit taxiul!

Jane începu să adune hainele în timp ce April, ca de obicei, privea pe fereastră.

— O, Jane! exclamă April brusc furioasă. Acel bărbat are neobrăzarea să se uite la noi din curtea interioară a hotelului. Dacă se întâmplă să-l vadă Joao o să se înfurie.

— Care bărbat? întrebă Jane care acum aduna pantofii surorii sale.

April nu-i mai răspunse, dar Jane se întoarse s-o privească tocmai pentru că simţise o notă de disperare în glasul ei.

***

Disperare? De ce disperare?

Jane nu cunoscuse vreun bărbat care să nu cadă în mrejele surorii sale, April.

Poate doar acest Joao Camoes, dar numai cu condiţia să fie un bărbat de excepţie. Iar Terry Marsden… era un ticălos după unii, dar Jane nu avea nimic împotriva lui… oricum nu era o ameninţare la adresa unei fete isteţe ca April…

În cele din urmă reuşiră să coboare la taxiul care le duse în cealaltă parte a oraşului, la hotelul Sterne, care se dovedi

aşa cum spusese April un hotel select şi elegant.

Era fără îndoială un hotel mai retras şi mai liniştit decât Shangri La. Nu avea acea curte interioară cu mese afară unde să se adune lumea nici umbrele cu denumiri ciudate precum Kismet... Nemesis... unde tinerele stăteau cu răcoritoare în faţă.

La Sterne ceaiul se putea servi în încăperi cu aer condiţionat, unde nu puteai vedea o tânără singură. Nu existau servitori cu costume strălucitoare, doar un serviciu ireproşabil. Nici covorul roşu nu exista.

— Este un hotel pentru milionari, fără îndoială, remarcă April.

— Dar noi...

— Jane nu mă sufoca... stăm puţin aici...

— Dar chiar şi o zi aici... protestă ea.

— Draga mea, creierul tău mic şi deficitar nu poate pricepe că am fost „acceptată”? Şi că în acest caz trebuie să fiu foarte protejată? Portughezii sunt recunoscuţi pentru felul în care protejează sexul slab.

Jane o întrebă:

— La care dintre cei doi portughezi te referi, April?

Dar April nu mai apucă să-i răspundă, pentru că se auzi o bătaie în uşă, la care Jane trebui să răspundă.

Terry Marsden le deranja.

Şi pentru că acest apartament avea un salon foarte elegant April îl invită pe jurnalist.

— Nu ţi-a luat prea mult să ne găseşti chiar dacă am străbătut jumătate din Colombo, îl întâmpină ea aşa cum numai ea ştia să facă uneori.

— M-am ţinut după voi, răspunse jurnalistul.

— Ei bine, ce vrei? îl întrebă April.

— Întrebări de rutină, miss Winthrop. Unde de ce, cum, când. Nu o lua ca pe un afront personal, ştii că trebuie să mă ocup de Sterne ca şi de Shangri La. Nu te opreşti

undeva, miss Winthrope?

— Mă voi opri curând, răspunse April.

— Aş putea cita vorbele astea? Te-aş mai putea întreba la cine?

Jane pusese aceeaşi întrebare. De aceea simţi o strângere de inimă când April îi spuse să iasă imediat din salon.

Jane îl conduse.

— Ai meritat, zise ea.

— Ştiu. Îţi cer scuze ţie, Janey, dar ei nu. Ştiu că sora ta îmi seamănă foarte mult. Dar să nu crezi că s-a simţit prea insultată că i-am descoperit jocul aşteptării. Al aşteptării celui cu oferta cea mai substanţială.

— La cine te referi?

— La cei doi portughezi. Draga mea sora ta aşteaptă oferta cea mai mare.

— Ştii cumva răspunsul? îl întrebă Jane.

— Sigur că-l ştiu copilă, toată lumea îl ştie. Ce vrei să ştii? Care dintre cei doi are banii? Joao sau Roddy? Las-o pe April să afle!

— Problema este că… ea aşteaptă informaţia asta de la mine!

Terry începu să râdă.

— Ne vedem în bibliotecă, dacă vrei să afli.

Când Jane se întoarse în salon, April o informă:

— Ne ducem la muntele Lavinia, Jane.

— Eu aş fi vrut să rămân aici să-i scriu mamei. Probabil aşteaptă veşti.

— Lasă să aştepte! O să am nevoie de tine să mă scapi de Roddy, probabil. Vreau să am terenul liber să văd ce pot obţine de la Joao.

— Nu-i poţi pune întrebarea lui Roddy direct?

— Am încercat şi evită răspunsul, aşa că mă voi duce direct la sursă.

Jane îşi aminti ce-i spusese Terry Marsden despre muntele Lavinia şi cei care îşi puteau permite să ajungă acolo. Apoi deodată îşi mai aminti ceva spus tot de acest jurnalist. Contele Joao Camoes…

Jane nu realiză însă că în clipa aceea April o fixa cu ochii ei de culoarea turcoazului.

— La ce te gândeşti, Jane?

Jane se întrebă ce figură ar fi făcut April dacă i-ar fi răspuns că se gândea la un conte portughez.

— Încep să mă întreb dacă am făcut bine chemându-te aici Janey: văd că nu-mi eşti de niciun folos.

Dar înainte ca Jane să-i poată aminti că venise aici pe propriii ei bani şi că-i mai adusese şi ei din banii lăsaţi de tatăl ei ca s-o ajute, April explodă:

— Ce-ai făcut la rochia aia?

— I-am scos jacheta nimic altceva.

April se controla revenind cu privirea pe fereastră de unde parcă aştepta să apară răspunsul la întrebările şi neliniştile ei. Apoi se întoarse spre Jane. Ce bine că sora ei nu avea nevoie de machiaj! Întotdeauna avusese un ten perfect. Poate că era singura ei calitate. Privind-o, realiză că rochia aceea ştearsă, insignifiantă, trebuia înveselită cumva şi-i întinse un şirag de cristale, care însă nu se potrivea cu rochia cu dungi alb cu maro.

— Uite, poartă mărgelele astea, să te mai coloreze puţin.

Curând sosi o cameristă care le spuse că erau aşteptate.

Coborâră şi de data asta merseră cu maşina condusă de Joao. Era îmbrăcat cu o cămaşă de mătase crem cu cravată de culoarea cafelei. Dantura albă îi strălucea precum perlele sub mustaţă. Era mult mai impresionant, se gândi Jane decât nepotul lui.

Comparat cu el, Roddy părea puţin neglijent. Nesigur…

Spre bucuria ei, April fu invitată să se aşeze lângă Joao, aşa că Jane se trezi lângă Roddy.

Trecură pe lângă grupuri formate din femei elegante, copii frumoşi, bărbaţi mândri.

— Ce frumos! exclamă Jane fără să vrea şi Rodriguez o privi mirat.

Senhor Camoes se întoarse spre ea şi o privi o clipă, iar Jane avu impresia că ochii lui au avut o sclipire ciudată când au privit-o.

Trecură pe lângă ricşe, căruţe trase de boi, sau un autobuz supraetajat care fusese achiziţionat la mâna a doua. Mai aveau vreo opt mile până la muntele Lavinia, dar Jane se bucura de fiecare metru pe care-l străbăteau, iar când văzu hotelul fu de-a dreptul fascinată.

Intrară pe un coridor pe care se aflau mai multe magazine cu suveniruri, dar Joao le descurajă, apoi ajunseră pe o terasă pentru a se răcori cu sucuri reci de fructe naturale.

April începu să se plângă că magazinele din Colombo nu erau ca acelea din Singapore.

Ridicând privirea, Jane surprinse din nou ochii lui Joao asupra ei. Mai precis asupra mărgelelor pe care i le împrumutase April. Fără să vrea roşi. Ştia că nu se potriveau, aşa că lăsă privirea în jos din nou.

După ce terminară băuturile se duseră spre plajă. Era un adevărat paradis tropical, aşa cum îl descrisese Terry. Palmierii şi cocotierii creşteau chiar la malul apei, cu capetele care se legănau la fiecare adiere de vânt. Sub soarele tropical marea părea mai adâncă, de un albastru nefiresc, iar nisipul mult mai fin.

April îşi aruncă sandalele şi porni să alerge pe malul mării. Jane şi Joao continuară să meargă, iar Roddy alergă după April. Se auzea doar zgomotul făcut de valurile care se spărgeau de mal.

Jane şi Joao ajunseră într-un loc unde se aflau mai mulţi palmieri.

Joao Camoes spuse:

— Ţi-a plăcut Colombo, micuţă Jane?

— Da, spuse ea cu sinceritate, puţin confuză şi nesigură pe sine. O, da, sigur că mi-a plăcut, adăugă ea.

— Mă bucur să aud asta. Şi mie îmi place la fel de mult. Şi muntele Lavinia?

— Este încântător.

— În acest caz, trebuie să primeşti ceva care să-ţi amintească mereu de acest loc. Întinse mâna şi după ce scotoci prin buzunar îi întinse un şirag de mărgele. Un şirag simplu, fără valoare. Jane duse mâna instinctiv la gât, încercând să ascundă strălucirea acelui şirag nepotrivit. Obrajii începură să-i ardă.

— Cred că astea sunt mai potrivite, micuţă Jane. Pot să ţi le prind?

Atingerea lui o făcu să se înfioare, pentru că avea degetele foarte reci.

Scoase mai întâi şiragul lui April.

— Acum este mai bine. Îţi mai lipseşte castelul asortat la aceste mărgele. Din nefericire nu ţi-l pot oferi, dar în schimb îţi voi oferi un palacio în Portugalia.

— Când ai cumpărat aceste mărgele, senhor, n-am văzut niciun fel de tranzacţie.

— Şi totuşi… o tranzacţie ca asta se poate face atât de repede… ştiu ce vreau şi sunt dispus să plătesc. Dacă vreau ceva, plătesc oricât.

Nu era momentul să afle ce voia April, decise Jane.

Jane nu-şi putea lua mâna de pe şiragul acela de mărgele, conştientă de privirea lui.

— Sunteţi desigur conştient că nu pot accepta acest şirag.

El o privi cu sprâncenele ridicate a mirare.

— De ce nu le poţi primi? Doar ai mai acceptat un dar de la mine!

El se referea la acel ursuleţ dăruit în aeroport. Dar acela era ceva diferit. Jane vru să-i spună asta dar vorbele refuzară să se articuleze.

April şi Roddy care-i căutau printre palmieri îşi făcură apariţia, iar privirea lui April căzu pe mărgelele de la gâtul surorii sale.

Imediat ce urcară în apartamentul lor, April începu s-o chestioneze.

— De unde ai astea?

— De la muntele Lavinia.

— Nu te-am văzut cumpărându-le. De ce ţi-ai irosit banii pe aşa ceva? Purtai deja un colier reuşit. Unde este? L-ai pierdut, Jane?

— Uite-l, zise Jane, întinzându-i-l. Iar acesta este făcut din boabe de fasole.

Dar April nu putea fi satisfăcută de acest răspuns. Acest fleac de mărgele avea semnificaţie pentru Jane, lucru care pe April o înfurie. April întinse mâna spre gâtul ei, rupându-i şiragul.

Jane speriată se lăsă în genunchi să recupereze mărgelele, dar nu le putu strânge pe toate.

— Erau nişte prostii, nu are rost să dai banii pe ele.

— Nici n-am dat, zise Jane dezamăgită. Senhor mi le-a cumpărat.

— Joao?

— Da.

— Le-a cumpărat pentru tine? Mai întâi ţi-a cumpărat ursul ăla penibil, acum, mărgele din boabe de fasole. Penibil! Daruri între copii de grădiniţă. Nu ştiu ce să mai cred. Am tot făcut presiuni asupra lui Roddy, dar fără rezultate. Ştii ce vreau să spun, Jane. Vreau să ştiu exact câţi bani are fiecare.

April se îndreptă spre fereastră, de unde odată ajunsă se retrase imediat.

— Odiosul acela este şi aici! Marsden îşi scrie articolele despre toată lumea.

Capitolul 5

Mult timp, Jane simţise un oarecare regret pentru felul în care Marsden părăsise hotelul Sterne. Nu putea uita privirea lui, din care răzbătea singurătatea acestui bărbat, poate şi disperarea. Nu mai era sigur pe sine, ca atunci când îl cunoscuse.

Jane se duse să se pregătească pentru teatru. Ridicând mâna să ia o perie, lovi din greşeală ursuleţul dăruit de Joao şi acesta căzu. Deodată observă ceva ciudat în jurul gâtului lui. O brăţară. O brăţară din opal alb. Brăţara pe care senhor Camoes o examinase la aeroportul Darwin, despre care îi spusese:

— Opalul alb ţi se potriveşte, senhorita…

Dar acum ajunsese aici? El îi dăduse brăţara, s-o examineze. Oare uitase s-o înapoieze? Dar dacă aşa se întâmplase deşi era foarte puţin probabil, cum ajunsese la gâtul ursuleţului? În acelaşi timp, senhor îi spusese pe muntele Lavinia, când îi dăruise colierul acela de boabe de fasole vopsite:

— De ce nu-l accepţi, miss? Doar ai mai acceptat un dar!

— Jane, cu ce bani ai cumpărat brăţara asta? auzi vocea lui April. Nu cumva el…

— Nu, fii sigură că nu… El nu putea, n-ar fi trebuit să… şi cu toate astea brăţara se afla în mâna ei. Mai precis în a lui April.

— Nu ştiu cum a ajuns aici şi sunt realmente îngrijorată. Am văzut un colier ca acesta în Darwin, dar

— Ei bine, draga mea, nu-ţi face probleme. Darwin este foarte departe de aici şi oricum, tu poţi explica. Uite ce, ca să nu-ţi mai faci tu probleme o s-o port eu în seara asta. Cunoscând-o pe April, Jane ştiu că-şi putea lua adio de la brăţară.

— Nu pot spune că-mi place foarte mult. Eu prefer opalul

negru, dar şi asta este o brăţară frumoasă.

— Mă simt vinovată, replică Jane.

— Draga mea, eu nu mă simt niciodată vinovată. Promit că n-o să ridic mâna niciun pic. Cine ar vedea-o ar putea spune că mi-a fost dăruită de un amant secret. Draga mea, mi-ai putea călca rochia asta?

— Da, răspunse Jane.

După ce îmbrăcă rochia şi-şi puse brăţara, April arăta ca un înger.

Cele două surori coborâră în holul mare. Chiar şi fără orchestră, fără prea multă pompă, April nu se simţea descurajată. Era chiar radioasă când apărură bărbaţii şi Joao Camoes remarcă faptul că arăta foarte bine. Janei îi aruncă o privire lungă.

Le aştepta o maşină care le duse la locul unde avea loc recitalul. Era de fapt o versiune a celor o mie şi Una de Nopţi.

Apărură la început dansatorii indieni cu pantaloni turceşti şi scuturi împodobite cu pietre preţioase; era imposibil ca spectatorul să nu se lase furat de ritmul tobelor.

Jane urmărea fascinată mişcările dansatorilor: acum dansul era total diferit. Un Diavol, un Bali, apăru dansând. Era un dans al măştilor, care cuprindea o gamă de măşti de la demoni până la regi.

Dansatorii se plecară în faţa publicului, se lăsă cortina, apoi spectatorii ieşiră în pauză.

— A fost minunat, zise April, deşi ultimul dans mi s-a părut necivilizat.

— Reprezenta credinţa în supranatural. Credinţa săteanului ceilonez. Senhor îi oferi un trabuc lui Rodriguez, care refuză, şi-şi aprinse o ţigară.

— Dacă tot a venit vorba despre săteni, v-ar interesa viaţa unui sătean tipic din Ceylon?

— Un sat special! exclamă April.

— Da, senhorita, unul special, al nostru.

— Plantaţii de ceai?

— Da, senhorita. Şi ceva cafea. Poate nu ţi-am spus încă dar pe o insulă mică aşa cum este Ceylonul, există mai multe feluri de plantaţii pentru diminuarea riscului. Avem cauciuc şi nucă de cocos, desigur. Ca să nu mai vorbim despre acea fâşie pe care cultivăm tec. Este o zonă mai sălbatică a Ceylonului. Acolo poţi să te trezeşti oricând faţă în faţă cu un urs sau cu un leopard. Crocodilii mişună prin ape. Avem chiar şi elefanţi sălbatici. Dar nu pot fi împuşcaţi fără licenţă.

— Mie mi-ar fi teamă, murmură April.

— Iar mie mi se pare minunat, se trezi Jane, cu ochii strălucind de fericire.

April, care observă că sora ei acaparase atenţia bărbaţilor, ridică deliberat mâna cu brăţara, pentru a atrage atenţia asupra ei.

— Ce bijuterie reuşită! exclamă Rodriguez.

April zâmbi, dar Joao nu zise nimic.

După spectacol, Rodriguez reuşi s-o răpească pe April doar pentru el, astfel că Jane rămase în maşina lui Joao.

— Sora mea a fost luată prin surprindere, zise Jane. Considerând că făcuse introducerea necesară, Jane continuă: tot aşa cum s-a întâmplat şi cu mine, domnule. Am ridicat acel ursuleţ pe care mi l-ai dăruit şi am găsit la gâtul lui acea brăţară de opal, pe care am admirat-o pe aeroportul Darwin. Nu ştiu cum a ajuns aici şi sunt cam dezorientată. Ar fi cazul să sun la firmă?

— Pentru ce, miss?

— Să întreb dacă…

— Dacă li s-a furat o brăţară de opal? Vrei să spui că te-a surprins prezenţa brăţării, miss? N-ai mai văzut-o până acum?

— Nu, senhor.

— Şi ai crezut c-a ajuns la tine din greşeală?

— Cum altfel, senhor?

— Este ciudat, zise el. Astăzi n-ai ripostat pe muntele Lavinia când ţi-am spus că trebuie să accepţi colierul de boabe de fasole pentru că ai mai acceptat un dar.

— Am crezut că te refereai la urs, senhor. Dacă aş fi observat că are şi o brăţară de opal nu l-aş fi primit.

— Şi atunci de ce i-ai dat darul meu surorii tale, miss? Ştiu că sunteţi surori vitrege, dar de ce nu eşti atentă la miss Winthrop? Pentru noi, familia este totul.

— Am observat asta, dar insist să-mi răspunzi, domnule, de ce ai cumpărat acea brăţară? De ce ai pus-o la gâtul ursuleţului?

— Poate am vrut s-o aduc aici fără să plătesc vamă pentru ea.

— Nu cred c-ai face asta, senhor. Jane era sigură că un astfel de bărbat atât de mândru, de arogant nu putea eluda vama. Iar el afirmase că nu-i plăcea să se ascundă.

— Ai dreptate, senhorita, nu pentru asta am făcut-o, brăţara mi-a plăcut mult. Dar pietrele acelea preţioase trebuie purtate şi nu puse într-un loc ascuns, aşa că le-am cumpărat pentru tine, senhorita. Am considerat că ţi se potrivesc, pentru că eşti încă naivă, sinceră şi astfel te-am scutit de a ţi le oferi personal. Am folosit în acest scop prietenul nostru comun, ursuleţul.

— Dar este un dar costisitor, senhor.

— Trebuie să-ţi spun ceva, Jane dragă: ceva foarte important pentru tine şi sora ta. Sunt un bărbat care merită toată atenţia.

— Senhor! exclamă Jane.

Îi poţi transmite asta şi surorii tale.

Jane nu-şi găsea cuvintele. Rămase evident tulburată până când deodată el o atinse uşor pe mână.

— Îţi spun toate astea, micuţo, pentru că Rodriguez, la

care ţin foarte mult, a devenit brusc prea solicitant. Într-o afacere ca a noastră trebuie făcuţi paşi mici pentru ca succesul să se instaleze permanent. Rodriguez a început să ceară să se pună totul în farfuria sa. Ai idee de ce?

— Nu, senhor.

Se făcu tăcere câteva clipe, apoi el continuă.

— Cel puţin în această privinţă văd că eşti portugheză.

— În ce privinţă, senhor?

— În felul în care îţi protejezi familia.

Jane se ridică dorind să plece. Joao se ridică şi el.

— Vrei să ne întoarcem deja? Dar tinerii îndrăgostiţi nu s-au întors!

— Oricum, aş vrea să plec. Cât despre îndrăgostiţi…

— Mi-am format deja o opinie privind atitudinea nepotului meu. Rodriguez este foarte îndrăgostit. Poate şi sora dumitale va fi la fel când va afla că este destul de bine situat.

Dar acest răspuns, se gândi Jane nu poate s-o satisfacă pe April. Putea însemna că are o situaţie onorabilă sau că este foarte bogat.

Probabil Rodriguez se va îmbogăţi pe măsură ce va trece vremea… Dar April nu are răbdare să aştepte, ea vrea totul numaidecât.

Dar Joao Camoes avea o atitudine dispreţuitoare faţă de April după cum avea să afle.

Ca şi cum i-ar fi fost ruşine, Jane spuse:

— Nu aprob atitudinea surorii mele.

— Eu, din contră, o admir teribil. Este foarte frumoasă şi cred că în felul ei este foarte sinceră.

Sinceră? April?

— S-a împăcat cu sine, ceea ce este lucru rar la o femeie. Tu, de pildă, te uiţi în oglindă, dar niciodată în propria-ţi inimă.

— Chiar trebuie? întrebă Jane. Nu-l înţelegea pe acest

bărbat… nu înţelegea decât că deşi o critica, era foarte interesat de ea.

— Mâine voi aranja să mergem la bungaloul de pe Colină, îi spuse Joao.

— Sunteţi foarte amabil, domnule, zise Jane.

— Nicidecum. Este esenţial. Chiar dacă familia n-ar fi interesată personal, chiar dacă aţi fi două tinere simple din Colombo, n-aş putea să vă las aici. Iar acum, cred că ai întârziat mai mult decât miss Winthrop şi asta nu este permis pentru o soră mai mică.

Şi avu dreptate. O singură privire aruncată lui April îi confirmă asta.

— Unde-ai fost? De ce ai stat aşa de mult? De ce l-ai lăsat pe Rodriguez să mă monopolizeze?

— Dar nu asta ţi-ai dorit, April? Jane îşi scoase şiragul de mărgele pe care i-l întinse surorii sale. N-am plecat nicăieri, am stat aici.

— Nici noi n-am plecat, zise April care era vădit tulburată. Nu m-ar fi deranjat dacă Roddy mă ducea la vreun club de noapte, dar… Jane, continuă ea, nu cred că are bani.

— Nu este aşa cum crezi, April.

— Are?

— Da, April, are.

Dar chiar sub ochii ei figura lui April se transformă complet. În loc să fie mai relaxată, April părea şi mai nefericită şi crispată. Se duse spre fereastră, veni înapoi. Jane înţelese că făcea comparaţie între cei doi bărbaţi, neştiind care are mai mulţi bani.

Dar când în cele din urmă vorbi, nu făcu referire la niciunul din ei.

— Eram în holul hotelului când a apărut Marsden. Avea totul pregătit pentru a lua notiţe. April spuse asta pe un ton aproape isteric.

***

A doua zi pe la zece, plecară de la hotelul Sterne spre bungaloul lui Joao Camoes din satul Ambanta.

— Crezi că ar trebui să lăsăm din valizele cu haine aici la hotel?

— Cred că domnul Camoes doreşte să luăm totul cu noi, spuse Jane, repetându-i ce spusese acesta.

— Ce plictisitor! exclamă April.

— Ce vrei să spui, April?

— Nu mă refer la Joao sau la Roddy, ci la protecţia pe care o acordă portughezii femeilor.

— Dar draga mea – Jane era îngrijorată că sora ei dacă voia să se mărite cu un portughez trebuia să accepte modul lor de protecţie – nu te mai plânge atât.

April îi întoarse spatele şi se duse să se uite pe fereastră, pentru ca Jane să termine de împachetat. Apoi surorile coborâră în holul hotelului de unde portarul le duse bagajele la limuzină.

Uitând că se plânsese de plictiseală, April îl monopoliză pe Joao, iar Jane se aşeză lângă Rodriguez.

April se însufleţise brusc văzând limuzina cu care mergeau, uniformele imaculate ale celor doi servitori care le deschiseseră portierele. Uitând de plictiseala pe care o prevăzuse în bungaloul lui Joao, April începu să vorbească veselă. Se opri doar când pe lângă ei trecu o maşină sport model vechi, care mergea în direcţie opusă.

— Era Terry Marsden, zise Rodriguez, se duce după vreo poveste nouă.

Jane îşi întoarse privirea spre peisajul pe care-l traversau.

Jane ceru informaţii de la Rodriguez dar spre dezamăgirea ei nu află prea mult. Atenţia lui era asupra lui April. Cu toate acestea nu mai era atât de absorbit de sora ei ca la început. Rodriguez părea cam îngrijorat.

La cea de a treia întrebare pe care Jane i-o adresă lui Rodriguez, Joao Camoes opri maşina.

— Avem aici cu noi o tânără care vrea să afle cât mai multe, dar nimeni nu o poate lămuri.

Rodriguez mormăi ceva despre faptul că nu fusese niciodată interesat de felul în care cultivau ceylonezii pământul, ceea ce-i atrase o privire amuzată a lui April.

— Vom schimba locurile, zise Joao.

După ce maşina se puse din nou în mişcare, Jane nu mai apucă să pună vreo întrebare.

— Florile de orez cresc separat pe lujeri.

— Aceste câmpuri sunt udate prin irigaţii sau apă de ploaie?

— Aici avem noroc cu musonii din mai până în septembrie.

Maşina începuse urcuşul şi peisajul se schimba foarte des.

Şoferul opri în dreptul unei aglomeraţii masive de stânci ceea ce crea un peisaj superb. Joao şi Jane coborâră să admire peisajul. Jane îşi ţinu respiraţia văzând şine de cale ferată care treceau peste prăpastii.

— Suntem foarte mândri de peisajele de aici. Apoi o lăsă pe Jane să se bucure în continuare de ceea ce vedea pentru a a discuta cu şoferul.

— Avem noroc, va trece trenul destul de curând pe aici. Ne poate duce până la Ambanta. Maşina ne va aştepta. Ce zici, ţi-ar plăcea?

— Sigur că da, senhor! se bucură Jane, bătând din palme.

— Şi mie îmi face plăcere acest drum pentru că sunt pasionat de trenuri.

— Toţi băieţii sunt.

— Băieţii, senhorita? Joao râdea.

— Şi bărbaţii sunt tot nişte băieţi, ceva mai mari.

— Mă înclin în faţa femeilor atotştiutoare. Dar cum explici

faptul că nepotul meu Rodriguez preferă să meargă cu maşina?

— Pot explica prin faptul că vrea să fie alături de sora mea.

— Dragoste să fie, senhorita?

Jane preferă să nu spună prea multe. Ştia că lui April nu-i plăcea să piardă vremea dacă nu avea nimic de câştigat.

— Poate, zise ea. Apoi pentru a schimba subiectul zise; dar cum putem lua trenul? Nu este staţie aici.

— Este senhorita, bine ascunsă dincolo de acele tufişuri, iar denumirea ei este Paraka.

— În acest caz, zise Jane să luăm trenul de la Paraka.

Jane se întoarse la maşină să-şi ia poşeta şi fu chiar uimită de privirea pe care i-o aruncă April.

— Draga mea, mă faci să nu mă simt prea bine, se lamentă ea. Ţii morţiş să ajungi la o staţie mică, să iei un tren ciudat. Ei bine, este alegerea ta. April se rezemă de pernele maşinii pe care i le aranjase Roddy.

Jane şi senhor porniră spre gară.

— Miss Jane, sora dumitale şi-a luat inima cu ea? o întrebă el deodată.

— Ce vreţi să spuneţi, domnule?

— Pe drumul de la Sydney mi-ai mărturisit că n-ai lăsat nimic în urmă, că ai pornit în călătorie împreună cu inima ta.

— Da, eu şi inima mea, spuse Jane.

— Şi miss April?

— Şi ea… încercă Jane. Dar…

Deodată Jane lăsă deoparte subiectul April, pentru că văzuse un animal ciudat.

— Senhor, este o maimuţă?

— Da, draga mea. Este o varietate mică, numită macac. Cele mai mari se numesc wanderoos şi au sprâncene negre, bărbi albe şi părul scurt. Tot Ceylonul este plin de astfel de

maimuţe.

— Ce alte animale am mai putea întâlni?

— Elefanţi, domestici şi sălbatici care mor în junglele noastre. Eu am unul la Ambanta pe care-l vei putea studia îndeaproape.

— Poate şi leoparzi, senhor.

— Este puţin probabil, nu ies în zonele populate. Aici lângă gară este o casă de odihnă. Dar putem întâlni multe căprioare, păsări minunate sau chiar vreun loris.

— Loris? repetă Jane.

— Da, un lemurian de dimensiunile unei veveriţe. Ştii, se spune că dacă poţi obţine lacrimile unui loris, poţi face din ele cel mai eficient elixir de dragoste.

— Şi cu aceste elixiruri faceţi comerţ, senhor?

— O, nu senhorita, dar ar fi o idee. Am ajuns la gară iar dacă vei vedea o umbră care se mişcă acela este trenul. Vom trece printr-o zonă în care trenul merge foarte încet, printre stânci. Mecanicul şi paznicii chiar discută în apropierea staţiilor.

— Abia aştept să mă bucur de frumuseţea acelor locuri, mărturisi Jane.

El încuviinţă cu gravitate, apoi ridică ambele mâini ca într-o rugăciune şi-i spuse:

— Ayubowen.

— Ce înseamnă asta?

— Un salut ceilonez. Ceilonezul te salută pentru că iubeşti pământul de sub picioarele sale.

Jane se întoarse spre priveliştea minunată care se deschidea în faţa ochilor ei şi spuse:

— Ayubowen.

Când se întoarse spre el, îi văzu ochii atât de profunzi, de gravi şi de întunecaţi, încât simţi un tremur ciudat. Privirile li se întâlniră, până când apăru un puşti ceilonez să-i anunţe ceva lui senhor.

Joao încuviinţă apoi i se adresă Janei:

— Cei de la casa de odihnă ne-au pregătit ceaiul. Avem timp să bem înainte ca trenul nostru să ajungă aici.

Jane se trezi urmându-l pe bărbat spre veranda indicată de puşti. Mai erau câţiva băieţi acolo.

— Da, zâmbi senhor, ne invidiază escorta.

— Este un semn distinctiv de clasă în Ceylon?

— Oarecum. Cei care poartă pantaloni se deosebesc de cei care poartă sarong, de pescari şi de vânători.

— Bine, zâmbi Jane, este foarte plăcut aici, am putea sta pe verandă?

— Sigur că da, zise Joao. El dădu un ordin în ceiloneză, apoi se întoarse spre Jane.

— Ne vor servi cu ceai negru, îţi place? Ştiu că de obicei lumea preferă ceaiul chinezesc cu lămâie, dar sunt sigur că de acum înainte vei prefera amestecul cerut de mine. Şi oricum, fiind aici pe aceste meleaguri vei învăţa că femeia trebuie să se supună regulilor instituite de bărbat, pe care ea le acceptă încă de la căsătorie. Iar din acel moment ea se supune domnului care devine stăpânul ei.

— Stăpân?

— Da, asta este el pentru ea. Spune-mi, miss, de ce a venit sora singură în Ceylon?

— A venit pe un vapor.

— Chiar vrei să mă faci să cred că nu mi-ai înţeles întrebarea? Acum, în ochii Janei nu mai vedea nici căldură nici înţelegere. Sunt conştient că era multă lume pe acel vapor şi nu ea singură, dar eu mă refeream la faptul că n-a venit însoţită, miss. Ceea ce în Portugalia este esenţial.

— Ea a venit singură, iar eu, la fel, răspunse Jane.

— Tu, miss, ai venit cu un motiv: să fii cu sora ta. Dar ea din ce motiv a venit?

Vorbele lui puteau fi o capcană, se gândi Jane. Dacă îi răspundea aşa cum ar fi vrut s-o facă, spunându-i că nu

avea nicio importanţă felul în care ajunsese April aici, vorbele ei ar fi afectat-o pe April. Căci aceste lucruri îl interesau foarte mult pe senhor după cum se vedea.

Se pare că trebuia să mărturisească adevărul, aşa că se decise s-o facă. Îi vorbi despre ambiţiile lui April legate de scenă.

— Cântăreaţă? repetă Joao. Dar a coborât la Colombo!

— Pentru că l-a cunoscut pe Rodriguez.

— Dar el nu este din această breaslă.

— Nici n-am afirmat că ar fi!

— Cum l-a cunoscut pe nepotul meu?

Exasperată, Jane izbucni:

— Oare cum se cunosc doi tineri, senhor?

— Nu ştiu cum se cunosc tinerii în ţara dumitale, senhorita, dar aici ştiu cum se pot cunoaşte.

— Cam neinteresant.

Jane nu mai zise nimic, văzând scânteile pe care le aruncau ochii lui Joao.

În cele din urmă, el o invită să bea şi ultima înghiţitură de ceai, pentru că urma să vină trenul. După ce sorbi şi ultima gură de ceai, Jane îl urmă spre staţia unde tocmai sosise o locomotivă mică ce remorca şase vagoane. Joao o ajută să urce în compartimentul de clasa întâi, iar trenul se puse în mişcare.

Era încântător, dar şi periculos, aşa cum anticipase ea. Acest tren era proiectat şi construit de englezi, dar poate că nu perfect adaptat la condiţiile de drum: peisaj stâncos, râpe adânci, prăpăstii, apoi înălţimi.

Chiar la graniţa districtului ceaiului, într-o gară la fel de mică precum Paraka, Jane şi Joao coborâră şi urcară apoi spre o şosea aflată deasupra nivelului căii ferate. Acolo, aşa cum aranjase Joao îi aştepta maşina în care se afla April. Rodriguez se afla la oarecare distanţă. La câţiva metri distanţă se mai afla o maşină sport de tip mai vechi pe care

Jane o recunoscu imediat. Era a lui Terry Marsden.

Se opri.

— Ce s-a întâmplat, senhorita? o întrebă Joao Camoes.

— Bărbatul acela…

— Da, este domnul Marsden.

— De ce vine întotdeauna după noi?

— Dar este simplu de înţeles, senhorita. Jurnalistul trebuie să se afle peste tot.

— Chiar şi aici în districtul ceaiului?

— Nu ne aflăm chiar în districtul ceaiului, dar de ce nu şi aici? Poate scrie un articol despre proprietăţile de aici. Nu sunt multe în ziua de azi, dar ar putea scrie ceva despre locurile astea pentru publicaţiile engleze, care ajuns şi aici, în Ambanta.

— Mi se pare, sau eşti de acord cu ce face el, senhor?

— Sigur că da!

— Dar în noaptea în care am sosit…

— Atunci lucrurile erau cu totul altfel. De fapt, pe tine te dezaprobam. Mie îmi place acest gazetar: ştiu că are multe defecte, dar îmi place.

— Dar atunci când se implică şi o femeie se schimbă lucrurile?

— Exact. Ţi se pare nepotrivit?

Ea nu răspunse. Era mult prea interesată să descifreze chipul lui April, acum când se apropiase. I se păru mai liniştită de data asta.

Terry îi făcu semne cu mâna Janei, apoi se duse la maşină.

Rodriguez le explică:

— Marsden scrie despre culturile de ceai din zona aceasta. L-am invitat să vină la Ambanta; sper că n-am greşit.

— Foarte bine ai făcut, încuviinţă Joao. Apoi se întoarse spre Jane; vezi că am avut dreptate?

Cu aceste vorbe se urcară în maşini şi porniră spre plantaţiile lui Joao.

Jane se bucură încă o dată de peisajul încântător: verdele era aici mai verde ca orice văzuse până acum, bungaloul splendid, flora cultivată dar şi spontană era la fel de încântătoare, o fântână într-un cadrul romantic, un lac cu nuferi, terasa superbă, casa de vară. Peisajul o impresionă puţin şi pe April

— Jane, îi spuse April deodată. Bărbatul acela... se referea desigur la Marsden. Nu înţelegi că eu, că noi... apoi April ieşi imediat din încăperea în care intraseră cu bagajele. Apoi Jane o auzi râzând nefiresc cu Rodriguez, probabil pentru ca acesta să nu observe lacrimile din frumoşii ei ochi de culoarea turcoazului.

April, tocmai April, începuse să plângă!

Capitolul 6

În seara aceea, la cină, April îşi revenise complet. O duseseră să-i arate casa şi împrejurimile, iar acum April nu mai părea indiferentă la ce vedea, nu mai râdea fără motiv, ochii îi străluceau şi punea numeroase întrebări legate de masa pe care Joao şi personalul casei începură s-o pregătească.

Şi întrucât principalul fel de mâncare în Ceylon era orezul, li se oferi acum sub formă de buriani, pregătit cu carne de viţel, ceapă, nucşoară şi alte mirodenii. Era însoţit de un sos roşu numit sambol, făcut din chili şi un pilaf făcut din orez cu şofran şi stafide, cu nucă de anacard sau cadju.

Cât despre desert... acesta era format din diferite fructe, dintre care un gen local de banană o impresionă mult pe Jane

Privind în jur, observă că încăperea era decorată cu mobilier de ratan, draperiile erau de şifon imprimat, nicidecum acele brocarturi bogate, grele cu care era ea obişnuită.

Observându-i privirea, Joao zâmbi.

— Vezi miss Jane, nouă ne place să ne simţim ca acasă. Poate ai remarcat stilul Tudor în care a fost construită?

— Aşadar, englezii au fost aici înaintea portughezilor?

— Din contră, senhorita, noi am debarcat aici în 1501. Data este inscripţionată pe o stâncă din Colombo. Dar familia noastră a ajuns aici după ce a fost ridicată această casă, de către un englez, este drept. Şi el era tot cultivator de ceai.

— Este un loc foarte frumos, se entuziasmă April privind în jur.

Şi pentru a-şi satisface curiozitatea, April nu mai rezistă şi puse întrebarea care o chinuia:

— Este casa ta, senhor?

— A mea.

— Nu este şi a lui Roddy?

— Nu, numai a mea.

Apoi, aprinzându-şi o nouă havană o privi lung şi adăugă:

— Şi firma, miss Winthrop, şi plantaţiile de ceai şi cafea.

Se lăsă tăcere în încăpere. Jane se crispă, imaginându-şi ce simţea April.

Apoi, cu mult şarm, Camoes adăugă:

— Dar şi Rodrigo este bine situat, pentru că bijuteriile lui valorează mai mult.

April simţi că inima îi bate tot mai tare.

— Mi-a vorbit despre bijuterii: dar sunt ale lui?

— Aproape în totalitate. Pe Rodriguez l-a interesat întotdeauna acest gen de afacere. Are colecţii de zirconiu, ametist, smarald, topaz, piatra lunii.

— Rubine şi safire, adăugă April.

Rodriguez, care o privea mândru de sine, îi şopti:

— Sunt toate ale tale, iubito.

April îi zâmbi, radiind de încântare.

— În ceea ce mă priveşte, zise Joao, eu prefer şiragurile din boabe de fasole.

El se uita la Jane, care cu ochii în jos, îl întrebă:

— Nu cele de opal?

— Ce se întâmplă? întrebă el. Nu te-am văzut purtând vreo brăţară de opal, am văzut-o în schimb pe sora ta!

Pentru a schimba vorba Jane întrebă:

— Unde se află aceste pietre preţioase, senhor?

— Mineralele Ceylonului sunt risipite în multe districte, iar noi am avut norocul de a le găsi şi în solul nostru. Ratnapura este zona care urmează după Ambanta şi este declarată Insula Pietrelor Scumpe. Simbad, zise el zâmbind, a găsit aici bijuteriile sale.

— Este chiar adevărat?

— La fel de adevărat ca şi Shri Lanka…

— Lanka? repetă Jane.

— Shri Lanka, Ţinutul plin de comori, sau Ceylonul, a fost grădina Edenului, de unde se pare că Solomon şi-a luat aurul, argintul, pietrele. În ceea ce mă priveşte, eu prefer…

— Colierul din boabe de fasole, completă Jane.

— La un gât frumos.

— Dar eu am gâtul prea lung… începu ea apoi roşi… voiam să spun că…

— Nu este aşa.

Jane răsuflă uşurată că le fuseseră aduse băuturile şi acum vorbeau cu toţii.

Surorile se duseră devreme la culcare.

Joao Camoes planificase o vizită la plantaţiile de ceai a doua zi. Adăugase că vrea să discute afaceri cu Rodriguez.

— Dar nu vă simţiţi obligate să vă retrageţi în camerele voastre din acest motiv.

— Dar trebuie, domnule, spuse April zâmbind. Avem nevoie de somnul de frumuseţe.

— În acest caz nu vă pot opri, zise Joao râzând privind-o admirativ pe April. Ea nu arătase niciodată mai bine. Discuţia despre pietrele preţioase o însufleţise.

După ce urcară în apartamentul lor, ea rămase în aceeaşi stare:

— Imaginează-ţi, Jane că voi fi stăpâna unui munte de bijuterii! Şi toate sunt ale lui Roddy, cum ne-a spus senhor. Este clar că are mare parte din avere dar şi Roddy este bine situat, ştii cum a spus. Iar Roddy este destul de uşor de manevrat… O, Jane, cred că totul merge spre bine!

***

A doua zi când porniră să vadă toată proprietatea, April nu mai făcu niciun fel de nazuri.

April abia aştepta să vadă bijuteriile pe care Roddy îi

spusese că le ţine într-o cameră mare foarte bine asigurată, de la Ambanta.

Totul a fost bine până când Terry Marsden a apărut…

Au plecat după micul dejun în două Jeepuri, April cu Rodrigo, iar Jane cu Joao. Era un drum pietruit, aşa că maşinile de teren nu aveau niciun fel de probleme şi trecură în mare viteză pe lângă tot felul de ateliere cu unelte de cultivat pământul, cu îngrăşăminte. Apoi lăsară în urmă serele, sau câmpurile pe care păşteau vite. Totul era sub control, îngrijit cu multă atenţie. Joao îi spuse că aşa trebuia să fie pe plantaţiile de ceai.

Jane remarcă fiecare secţiune în care se lucra, începând cu plantaţiile.

— Pe plantaţiile mele, zise Joao, nu vreau să văd niciun petec de pământ necultivat.

Ajunseră la tufele de ceai de pe care erau smulse buruienile. Era ca şi cum ai fi văzut fluturii zburând veseli pe deasupra tufelor, aşa păreau muncitorii. Duceau coşuri mari de bambus legate de spate. Femeile erau tinere şi drăguţe îmbrăcate în culori vii de roşu, galben şi auriu.

Aceste tufe de ceai care erau tăiate la înălţimea de un metru, dădeau recoltă la fiecare două săptămâni. Jane observă că se culegea doar un boboc şi cele două frunze suculente pe care stătea acesta. Era fascinant să vezi mâinile femeilor trecând peste tufele de ceai ca peste clapele pianului, adunând recolta în mici grămezi apoi punând-o în coşuri. Aceste frunzuliţe pe care le culegeau nu trebuia strivite cumva, ci manevrate cu multă atenţie.

Apoi tot ce se culegea se cântărea şi se transporta la fabrică. Acolo, frunzele de ceai treceau prin cinci procese: udarea, rularea, fermentarea, uscarea la foc şi mărunţirea.

Joao părea fericit de felul în care îi mergeau afacerile cu ceai, aşa cum fusese şi April seara trecută la ideea că va vedea bijuteriile lui Roddy.

Jane sorbi, fericită de întorsătura pe care o luaseră lucrurile, din ceaiul oferit în biroul supraveghetorului de pe plantaţie.

Din acel moment totul începu să se deterioreze. Se întoarse Terry Marsden care salută pe cei prezenţi privind-o rece pe April, după care îşi scoase caietul de însemnări şi începu să-şi bea ceaiul.

— Aş vrea să ştiu ce metode se folosesc aici... excelenţă?

Marsden alese bine momentul. Întrebarea lui îi făcuse pe toţi să tacă.

Efectul întrebării lui a fost aproape un şoc, chiar şi pentru Jane care ştia rangul lui Joao. Nu fusese prea interesată de acest aspect. Dar April...

April îl privea cu ochii atât de mari încât parcă toată figura ei era numai ochi. Se uita de la Terry la Joao, apoi iar la Terry.

Complet indiferent şi oarecum plictisit, Joao Camoes le spuse:

— Aşa este. Sunt contele de Camoes. Vrei să repeţi întrebarea Marsden? A, da, pe această plantaţie

Jane nu mai auzi restul. Atenţia ei era asupra lui April.

April se ridică încet foarte încet aproape cu greutate de pe scaun, îndreptându-se spre uşă. Nu se întoarse decât când Joao Camoes îl invită pe Terry Marsden să stea la Ambanta să-şi termine articolele.

— Avem mult spaţiu liber, poţi scrie acolo liniştit.

— Nu ştiu ce spun oaspeţii... zise Marsden uitându-se spre April.

April ce putea face altceva decât să murmure ceva de politeţe?

Jane îi zâmbi lui Terry, care-i făcu ştrengăreşte cu ochiul.

Pe drumul de întoarcere, Jane se trezi în maşina lui Marsden. April urcase lângă Joao lăsându-l singur pe Rodrigo pe drumul de întoarcere.

După ce porni motorul Terry i se adresă zâmbind lui Jane.

— Nu pierde vremea sora ta.

— Ce vrei să spui, Terry?

Terry mergea în urma celor două Jeepuri, pentru ca să nu se piardă.

— Jane, ştii prea bine ce vreau să spun. I-ai văzut figura surorii tale când...

— Când ai anunţat titlul de nobleţe al lui Joao? Da.

— Cred că sora ta nu are în minte decât un cuvânt format din trei silabe. Terry începu să râdă. Când văzu că Jane nu-i pune întrebări, îi oferi el singur răspunsul; contesă.

— O, Terry! exclamă Jane. Nu este aşa! April se ducea să vadă colecţia de bijuterii şi pietre preţioase a lui Rodriguez.

— Facem pariu că titlul va cântări mai mult?

Jane nu-i răspunse. Desigur titlul putea să prevaleze, fiind vorba despre April. Dar cum îl putea obţine? Voi să se revolte împotriva surorii sale dar curând renunţă la idee simţindu-se dintr-odată foarte tristă. Pentru ea.

— Terry, zise ea, de ce faci asta?

— Am fost nevoit, Janey.

— A trebuit? Ce vrei să spui?

— Vei afla singură. Îi vei însoţi pe April şi Rodriguez? Oricum, nu vor merge acolo înaintea lui Joao. Şi de fapt, pe mine mă interesezi tu, draga mea.

— Te rog să nu mă numeşti aşa.

— De ce nu, Jane? Oare pentru că eşti iubita altcuiva?

Jane nu răspunse. Îl privea cu candoare. Era puţin uimită, puţin dezamăgită. Îl auzi spunându-i:

— Biata, draga mea, Jane.

— Ce doreşti, Terry?

El nu se explică iar Jane răsuflă uşurată că se întâmplase aşa. Jane coborî din maşina sport fără a mai aştepta propunerea lui pentru acea după-amiază şi se grăbi spre camera ei.

Când intră în încăperea care comunica printr-o uşă cu a lui April o văzu pe aceasta furioasă în mijlocul camerei.

— M-am săturat de acest Marsden! Şi totuşi... într-un fel mi-a făcut un serviciu... n-am ştiut... n-aş fi visat...

— Că Joao are titlul de conte! completă Jane.

— Desigur, recunoscu April.

— Care este diferenţa?

— Jane, nu fi total naivă! Cu bani se pot cumpăra bijuteriile lui Roddy, dar niciodată titlul lui Joao. Contele Joao. Aş putea deveni contesă.

— Dar Joao nu face uz de acest titlu.

— Dar când se va căsători, situaţia se va schimba.

— Joao va dori să se stabilească la Ambanta, locul care-i place cel mai mult.

— Asta este posibil. O, dacă aş fi ştiut asta n-aş mai fi pierdut vremea.

— Vrei să spui că...

— Da, draga mea. Nu crezi că ai fi făcut la fel?

— Nu.

— Chiar dacă ai fi ştiu că Joao este conte?

— Am ştiut. Sau cel puţin, l-am auzit pe Marsden spunând asta.

— De asta ai făcut tot posibilul să atragi atenţia lui Joao. De asta te-ai oprit cu el la restaurant cu el după fiesta, de asta te-ai dus cu el cu trenul, te-ai urcat în jeepul lui de dimineaţă, i-ai pus tot felul de întrebări ca să pari inteligentă în ochii lui, pentru că pe asta te bazezi, Jane. Nu ai altceva...

— April!

— Biata mea nimeni, cum ai îndrăznit să te pui cu mine? În mod conştient ai ascuns de mine titlul lui Joao pentru că te şi vedeai contesă. Tu! Jane, cea care nu străluceşte prin nimic! Mă faci să râd. Dar figura ei nu exprima amuzamentul. Sau poate că nici titlul lui Joao nu te-a

impresionat, Jane. Din cât îmi amintesc ai fost întotdeauna o dulce... imbecilă. O, dar nici nu merită să mă supăr pe tine. Nu ştiu ce mi-a venit aşa dintr-odată.

— Toată mojicia ta de acum înseamnă că nu te vei mărita cu Roddy?

— Nu, dacă la planurile mele cu contele Camoes te referi. April îşi aprinse o ţigară. Planurile mele se vor concretiza curând. Am început deja de după amiaza asta. Când Joao a început să vorbească despre blestematul ăla de elefant, mi-am dat seama că bietele rubine ale lui Roddy sunt nimic... dar cine ştie poate că m-aş răzgândi dacă ar fi vorba de o diademă, Jane. Şi o contesă frumoasă ca mine...

Capitolul 7

După cum s-a văzut, nu doi ci patru au pornit spre Ambanta în acea după-amiază: April, Joao, Jane şi Terry. Rodriguez avea alte probleme de rezolvat sau era cam nemulţumit de tratamentul la care era supus. Jane observă că era cam trist. O privea cu o strângere de inimă pe April.

Ea îmbrăcase o pereche de pantaloni noi de piele pe lângă care, blugii vechi ai Jeanei păreau nişte vechituri. Dar April era mulţumită de felul în care arăta sora ei, care o ajuta astfel să iasă în evidenţă.

Ea nu-l uită pe Terry. După ce-i aruncă o privire cruntă, dispreţuitoare, nici nu se mai uită spre el până la sfârşitul zilei.

Joao îi conducea, urmat de April şi Terry. Elefantul despre care le vorbise atâta nu era un animal feroce cum fuseseră tentaţi să creadă.

— Există mulţi elefanţi sălbatici prin zonă, dar când spun sălbatici nu înseamnă că sunt violenţi.

— Şi Vasco cum a ajuns aici? întrebă Terry.

— De multe ori, ei simt nevoia protecţiei omului. Sau poate a venit aici în căutarea dragostei. L-am lăsat liber fără să-l îngrădim în vreun fel, sperând că va vrea să se întoarcă la turmă, dar au trecut anii şi el n-a mai plecat. Dar acum avem noroc. Observ că Vasco vrea să se îmbăieze. Elefanţii se îmbăiază frecvent şi au gusturi romane să le spunem, în privinţa băii, iar Vasco exagerează în privinţa asta, este foarte plăcut să-l vezi bucurându-se de acest privilegiu.

— Chiar i-aţi amenajat un loc special? întrebă April.

— Da, am blocat un izvor ca să-i ajungă apa.

Întrerupseră discuţia pentru că se auzi un zgomot puternic de crengi rupte de frunze călcate în picioare, pufnituri, sforăituri... Vasco se bucura de soare, de apă.

Jane începu să râdă fericită de ceea ce vedea, dar April se îndepărtă numaidecât de locul acela pentru a nu-i fi murdărită cămaşa nouă.

— Elefanţii noştri sunt mai mici decât cei indieni şi africani, dar colţii lor mai valoroşi.

Vasco începu să se dea peste cap ca un căţeluş fericit, dar când se ridică pe picioarele din faţă orice asemănare dispăru.

Veni spre grupul din faţa sa, lăsându-se mângâiat de Joao. Apoi se uită la cele două surori.

— Cred că se oferă să vă ridice de la sol, zise Joao. Vă asigur că odată ce vă veţi obişnui nu este ceva mai plăcut decât plimbarea pe spatele elefantului. Este o senzaţie grozavă să mergi la înălţimea frunzelor.

April nu se arătă prea încântată, Jane refuză şi ea. Joao era dezamăgit.

— Eu m-aş urca, dar sunt prea greu pentru acest elefant mic. Cu toate acestea se lăsă înduioşat de modul cum stătea cu capul şi trompa lăsate pentru ca el să se urce. Dar imediat coborî pentru că animalul făcu un zgomot înfiorător. Joao îi strigă lui Marsden să se retragă cu cele două surori.

Dar Vasco dispăru imediat, iar grupul se văzu nevoit să se retragă. Cele două mergeau mai încet speriate dar Joao încerca să le grăbească. La un moment dat el o luă în braţe pe April care se împiedicase, iar Terry făcu acelaşi lucru cu Jane.

Nu ştiau dacă se aflau în primejdie, trebuia doar să se întoarcă să vadă.

Se iscase o luptă între Vasco şi un elefant sălbatic. Stăteau faţă în faţă, cu fildeşii strălucind în soare, gata să se încleşteze. Elefantul sălbatic căuta să-şi înfigă colţii în Vasco dar acesta cu o uşurinţă de care nu l-ai fi crezut capabil, ba chiar cu graţie, reuşi să treacă pe lângă el, apoi

cu o mişcare rapidă îşi înfipse proprii colţi speriindu-l pe celălalt, care o luă la fugă speriat.

Vasco îl urmări, se opriră amândoi de parcă şi-ar fi apreciat puterile, dar Vasco veni la chemarea lui Joao:

— Gata amice, ai luptat destul.

— Ce vei face cu celelalte animale? strigă April speriată. Trimiţi pe cineva să le împuşte?

— Ar fi cam greu, pentru că au ajuns destul de departe de acum. Nu le voi ucide pentru că elefanţii au cam fost decimaţi. Oricum, sunt animale cu care te poţi înţelege.

— Poate tu te poţi înţelege cu ele, mormăi April. Dar ţie Jane, cum poate să-ţi placă un asemenea spectacol? O luă la rost pe sora ei.

— Mi-a plăcut, este ceva nou pentru mine. Ce altceva puteam face? Ai o idee mai bună?

— Da, să plecăm de aici cât mai repede.

— Înapoi în Portugalia?

— Nu, în Anglia, sau Franţa. April trase aer în piept. Cu banii şi titlul lui Joao nu există limite nicăieri. Acum să-l lăsăm pe Marsden să-şi scrie articolul.

***

În seara aceea la cină, April mai avu un şoc. Seara trecută, April suferise şocul anunţului că banii erau ai lui Joao Camoes şi nu ai lui Rodrigo Carreras.

Discuţia despre bijuterii mai îmblânzise lovitura. Dar la cafea, Joao se aplecă spre April.

— Din câte am aflat, eşti cântăreaţă.

Jane îi aruncă o privire scurtă dar April îi răspunse cu un zâmbet, cel mai dulce cu putinţă.

— Mai mult sau mai puţin.

— De ce spui asta? N-ai venit aici să-ţi perfecţionezi cariera?

Privind-o, Jane realiză că era pentru prima oară că o vedea pe April nehotărâtă. Ar fi vrut s-o ajute, dar…

— April are o voce superbă, începu ea.

— Şi cu toate astea s-a oprit pe o insulă unde nu există nicio oportunitate pentru o artistă.

Se făcu tăcere.

Rodriguez nu-şi ridica privirea din farfurie. Jane aştepta ca April să spună ceva. Joao îşi aprindea o altă havană.

April era crispată. Nefiind o fată proastă, observase ce mult preţ puneau portughezii pe comportamentul social al unei tinere necăsătorite. Iar acum, când făcuse alegerea şi optase pentru Joao, nu-l putea privi în ochi pe Rodriguez.

Ce putea spune acum? Că i se furaseră banii, că-i pierduse şi fusese nevoită să coboare de pe vas?

Că nu se simţise bine şi decisese să nu-şi continue drumul?

Banii puteau fi înlocuiţi, pentru că ea nu-i spusese niciodată lui senhor că nu avea o situaţie bună, cât despre sănătatea ei, aceasta părea excelentă. Iar toată lumea ştia că se acorda atenţie specială pasagerilor de pe vapoare. Şi atunci, ce motiv putea să invoce?

Deodată, îi veni ideea salvatoare. Muşcându-şi buzele, lăsă să-i scape pe sub pleoape o lacrimă.

— Ce este, April? o întrebă Joao. Nu arăţi prea bine.

— N-am vrut să ajung la această mărturisire. N-am vrut niciodată să cânt.

— Dar nu înţeleg…

April începu cu voce scăzută să îndruge prostii pe care Jane nu credea că le va putea asculta până la capăt.

— De ce?

Cu o voce ca de copil, cu capul plecat, April începu să îndruge nişte prostii pe care Jane abia suporta să le audă. Cum draga lor mamă îşi dorise ca fiica ei să cânte, cum o împinsese să facă meseria asta deşi ei nu-i plăcuse.

— Joao, mă înţelegi, eu realizam că nu am o voce puternică. O voce bună doar pentru…

— Cântece de leagăn? interveni Terry Marsden.

— Marsden! îi atrase atenţia Joao.

— Scuză-mă, April.

— Poate că m-aş fi sustras, dar o iubesc mult pe mama ca şi pe Jane, care şi ea voia să mă vadă cântăreaţă şi s-a sacrificat pentru mine. Dar când am ajuns aici la Colombo am realizat că nu puteam continua aşa… şi am coborât.

— Iar sora ta, miss Jane, în loc să vină să te consoleze, să te înţeleagă, a venit să te urgenteze să continui?

April rosti un „da” atât de greu perceptibil…

Joao se întoarse spre Jane.

— Este adevărat, miss Jane?

Jane rămase nemişcată. Ce rost mai avea să spună adevărul acum? Nu i-ar fi adus nimic bun nici ei, nici lui April.

— Presupun că este mai mult sau mai puţin aşa, cum ai spus. Senhor, nu faceţi prea mare caz pentru un fleac?

— Fleac, spui? El se ridică furios spre Jane. Am văzut multe situaţii de acest gen în ţara mea şi am fost foarte revoltat. O avere foarte mare lăsată unui fiu cu condiţia să facă o carieră în plantaţii, pe când el era interesat de medicină. Iar cel de al doilea fiu a fost trimis să se ocupe de afacerile familiei în timp ce pe el îl interesa cultivarea pământului! Iar sora mea a făcut lucrul ăsta cu Rodriguez. Nu se simte în largul lui în afacerile pe care le derulează.

Rodriguez ridică privirea.

— El este destinat activităţilor urbane.

— Aşa este. Nu-mi doresc decât să urc cu maşina oriunde este civilizaţie. Ceylonul ăsta mă nemulţumeşte teribil.

— Vezi, nu este fericit şi nu va fi niciodată. De aceea… o privi pe April, dar nu-şi termină ideea. Poate doar aşa vei înţelege, miss Winter, de ce sunt atât de revoltat. Am fost

foarte supărat pe sora mea pentru ce i-a făcut fiului ei.

— Şi el de ce a acceptat? interveni Jane.

— Pentru că este mama şi nu vreau s-o supăr, interveni Roddy.

Terry Marsden interveni şi el.

— Adevărul este că nu putem aprecia plăcinta decât dacă gustăm din ea.

— Ce vrei să spui?

— Că ar trebui s-o lăsăm pe April să cânte.

— N-am chef să cânt, se eschivă April.

Terry zise deliberat.

— Eram convins că nu vei avea.

— Nu înţeleg, interveni Joao din nou. Dacă miss Winthrop nu are chef să cânte, de ce s-o facă?

— Iar noi toţi trebuie s-o credem că nu are voce, să ignorăm ce spune sora ei.

Joao nu-i mai putea lua apărarea lui April. Îşi făcu de lucru cu havana câteva clipe, apoi zise:

— Nu ne-ai putea cânta un cântec oarecare pentru a-l satisface pe acest vizitator cinic?

— Sigur că voi cânta, răspunse April. Trebuie să înţelegi, Joao, că nu-mi displace să cânt. Numai că nu sunt o cântăreaţă adevărată şi nici nu voi fi.

Terry insistă.

— Nu ne-ai putea lăsa pe noi să decidem?

— Dar eu... cânt doar cu acompaniament.

— Te voi acompania eu, se oferi Terry.

— Dar nu este niciun pian pe aici, continuă April.

— Este! interveni Joao. În aripa cealaltă. Este destul de bun şi bine acordat după cum mi s-a spus de alţi vizitatori cu înclinaţii muzicale. Dacă v-aţi terminat cafeaua doamnelor, vă pot conduce acolo. Asta dacă nu consideri că-ţi impunem să cânţi, April, zise Joao. Oricum te vom înţelege.

— Dacă nu vă aşteptaţi la prea mult… se scuză April.

Porniră spre cealaltă aripă, unde senhor ceru să se aducă băuturi, în timp ce April începu să răsfoiască nişte partituri pe care i le adusese Rodrigo.

April găsi în cele din urmă un cântec mai uşor, a cărui partitură i-o întinse lui Terry.

Terry începu să cânte şi o făcu destul de bine, cu sentiment. Numai Jane se întreba cum se va descurca sora ei care nu punea niciodată suflet în interpretare.

Probabil, April voia să-i demonstreze lui senhor că nu avea o voce bună puternică. Şi chiar asta făcu. Greşi intenţionat notele, sări cuvintele, tocmai pentru a-l convinge că mama ei o forţase să facă ceva ce îi era foarte neplăcut. Se poticni chiar, apoi reluă cântecul, roşind, cu ochii în lacrimi. Părea pierdută.

Rodriguez, care se tot învârtea în jurul ei, încerca s-o consoleze.

Doar senhor zise:

— Acum, înţeleg.

Iar Terry Marsden dădu peste cap paharul şi privind-o pe April rosti pe un ton scăzut pentru a fi auzit doar de Jane: ce bine se preface…

***

O dată ce porni pe panta asta, April făcu totul pentru a realiza ce-şi pusese în minte. Privind-o, Jane avu de câteva ori impresia că şi pentru ea era o sarcină dificilă. April se înconjurase de o cochilie dură, impenetrabilă. Dură pentru toţi, în afară de Joao Camoes.

Surorile schimbaseră câteva cuvinte în seara cu incidentul legat de pian, dar vorbise mai mult April.

— Îmi pare rău pentru spectacolul ăsta de prost gust, Jane, dar numai tu eşti de vină. Nu trebuia să deschizi

niciodată discuţia despre vocea mea. Nu mi-ai dat altă şansă să rezolv problema.

— Şi ai făcut din mine şi mama cele mai intransigente făpturi de pe glob?

— Poate că sunteţi prea sensibile şi aţi văzut amândouă la mine ceea ce nu există.

— Şi cum este, April?

— Vocea mea? Ei, am un pic de voce…

— Oricum, nu cea cu care i-ai cântat lui Camoes.

— Contelui de Camoes, Jane, şi acesta este răspunsul la întrebare.

April se răsuci pe călcâie şi părăsi încăperea, însemnând că subiectul era deja închis.

Dar în ceea ce-l privea pe senhor, subiectul acesta abia se deschisese. Dimineaţa următoare, acesta a fost plin de solicitudine faţă de April. Aceasta nici nu apuca să ceară ceva că i se oferea imediat. Cu o singură excepţie: îndepărtarea lui Terry Marsden.

— De ce nu pot scăpa de individul ăsta? întreba April frecvent.

— Este munca lui, April…

— Jane şi ţie îţi place scrisul, de ce nu încerci tu să faci asta în locul lui?

După plecarea lui April, imediat îşi făcu Terry apariţia.

— Doamna noastră are dubii? rânji el maliţios.

— April consideră că abuzezi de ospitalitatea ei.

— A ei? repetă Terry.

— De fapt, a spus a noastră, recunoscu Jane.

— Şi nu ştie cum să scape de mine, nu?

— Da.

El păru descumpănit o clipă.

— Ar fi bine pentru ea, dar rău pentru mine. Dar contele mă vrea aici aşa că este bine pentru mine şi rău pentru ea. Şi dacă avem în vedere că pe aceste meleaguri bărbatul

are ultimul cuvânt, poţi fi sigură că voi rămâne.

— Ce spuneaţi, senhorita? întrebă Joao, apărut ca din senin.

— Discutam cu domnul Marsden…

— Da, asta ştiu dar spuneaţi ceva despre bărbatul care are ultimul cuvânt…

Nu avea rost să încerce să-i abată atenţia.

Jane zise cu un oftat:

— Bărbatul, aici, este cel care conduce?

— Adică dacă-şi conduce familia?

— Da, zise Jane cu obrajii arzând. De ce oare roşea atât de repede?

Aştepta ca el să-i răspundă că bărbatul este capul familiei. Atât de mult anticipase acest răspuns încât, atunci când Joao vorbi, fu ca un şoc:

— Ne place să credem, miss Jane, că suntem de acord în orice privinţă.

O situaţie surprinzătoare dar foarte convenabilă… pentru ambele părţi…

Din seara în care April cântase se stabilise între ea şi Rodriguez un fel de înţelegere tacită, fiecare regăsindu-se într-o postură neplăcută: April, forţată să se dedice cântului, Rodriguez forţat să facă ceea ce nu-i plăcea.

— Este un bărbat de treabă, se confesă April surorii sale, care zâmbi.

Gândul că Joao era conte o scotea din minţi pe April, dar nu într-atât încât să renunţe la urmărirea scopului ei. April îl însoţea pe Joao la verificarea moşiei, bea ceaiul cu el, mergea cu el cu Jeepul până la hotarele proprietăţii.

Făcu toate astea fără să crâcnească, dar când Joao propuse o plimbare pe vârful Adam, pentru prima oară April se opuse. I se spusese totul despre Shri Lanka… despre Sacred Footprint… de urcuşul de opt mile până acolo pe care abia îl puteau face atleţii

Când rămaseră singure, April izbucni:

— Nu pot! De ce nu este vârful ăla blestemat mai mic?

— Nu cred că urcuşul este atât de anevoios pentru că budiştii îşi cară copiii în spate, sau rudele bolnave. Este un loc de pelerinaj...

— Atunci să se ducă pelerinii...

— Spune-i lui Joao, sunt sigură că te va înţelege.

— O, Jane nu fi atât de naivă!

April îşi făcu un plan de scuze. Boală... nu. Tocmai acum când era sigură că acest Conte – cum obişnuia ea să-l numească – devenise brusc interesat de ea... o gleznă scrântită?

Nu, Joao ar fi adus imediat un medic s-o examineze.

Sau putea să-i spună că secretul Urmei Sacre nu era pe placul ei. Nu, nu putea să-i spună nici asta.

Dar cu norocul care n-o părăsea niciodată April reuşi să scape. Se întâmplă chiar în prima zi a expediţiei: după ce se pregătise temeinic pentru ea, înşelă până şi vigilenţa Janei.

Rodriguez nu se simţi bine. Chemară doctorul care diagnostică repede că avea o intoxicaţie alimentară, dar decretă că trebuia să stea acasă, ca şi ceilalţi membri ai familiei care mâncaseră cu el trebuia să ia aceleaşi măsuri de precauţie.

Fu mană cerească pentru April.

— Şi eu am mâncat acelaşi lucru! exclamă April.

Nici nu apucă să termine ce avea de spus că Terry exclamă;

— Şi eu!

— Aşadar, vom avea trei bolnavi. În această situaţie este mai bine să amânăm expediţia pe mai târziu, sugeră Joao.

April, care-i aruncase o privire ucigătoare lui Terry, se întoarse cu un zâmbet spre sora ei.

Jane ştia că deşi sora ei nu dorea ca ea să rămână cu Joao, nu voia s-o oprească să se ducă în expediţie, să-i

strice plăcerea. Şi de ce ar fi făcut-o? se întrebă Jane, care se entuziasmase din tot sufletul când Joao le spusese despre expediţia pe vârf. Citise mai multe materiale în care era prezentat felul divin în care sunau clopoţeii la intrarea din templu, de fiecare dată când un pelerin ajungea pe Shri Pada şi abia aştepta să-l audă.

Se pare că i se citea pe chip faptul că-şi dorea mult să vadă acel loc pentru că senhor Joao intui ce se petrecea cu ea:

— Ce este, copilă? Eşti dezamăgită?

— Puţin. Dar nu contează.

— Contează, Jane, dar îţi promit că dezamăgirea ta nu va dura. Voi schimba lucrurile. Cred că-i vom lăsa aici pe cei doi suferinzi şi vom urca singuri la Shri Pada.

April făcu o grimasă, pentru că-i displăcea teribil ce urma să se întâmple, dar nu mai avea ce face acum.

Exista doar varianta în care expediţia era anulată sau mai precis amânată pentru mai târziu, sau îi lăsa pe Jane şi Joao să plece şi astfel scăpa de tortură. Decise că a doua variantă era mai bună aşa că-i conduse pe cei doi la maşina pe care o conducea chiar Joao; Roddy rămase privind în urma maşinii, Terry le urmă pe cele două surori şi Joao până la maşină apoi le spuse aventurierilor să fie atenţi, mai ales draga de Jane să fie atentă să nu piardă nimic din amănuntele pe care i le va da Joao despre templul pelerinilor de la Shri Pada.

Moment în care lui Terry îi scăpă un rânjet.

Maşina porni lăsându-i în urmă pe cei trei bolnavi şi Jane observă că imediat terenul se schimbă. Traversară alte terenuri cultivate cu ceai, apoi în faţa lor apărură munţii cu crestele învăluite în ceaţă, cu văi adânci, cu vârfuri în formă de piramidă, apoi un platou cu statuete din piatră ale căror figuri aveau pe umeri ienupăr verde închis şi rododendron. La distanţă se vedeau alţi munţi.

Jane observă că în zona aceea creştea pintenul cocoşului, lucru care o surprinse într-o ţară tropicală, dar Joao îi reaminti că nopţile puteau fi deosebit de reci în acea zonă a câmpiilor Horton, nu se mai aflau în laguna Ceylonului.

Ajunseră la Hatton apoi luară drumul spre Laksapana, la poalele Vârfului. Aici făcură o pauză în care Joao scoase un termos şi nişte sandvişuri.

— Trebuie să mănânci puţin, micuţo, îi zâmbi el, am aici mâncare destulă pentru cinci persoane. Te aşteaptă un urcuş de aproape opt mile. Şi drumul este destul de abrupt. El turnă ceaiul şi i-l întinse. Trebuie să afli mai multe amănunte despre Shri Pada înainte de a începe urcuşul. Dar spune-mi deocamdată ce este în căpşorul tău cel simpatic?

Jane se întrebă dacă el ar mai fi vorbit tot aşa de amuzat despre coama blondă a lui April, dar o interesa foarte mult acel templu Shir Pada şi preferă să-i dedice toată atenţia.

— Ştiu doar că este venerat de budişti, hinduşi şi musulmani, ca şi de creştini, începu ea. Pe creastă se află o urmă imensă întipărită.

— Mai trebuie să ştii, miss, că Budiştii consideră că este semnul lui Buddha, hinduşii al lui Siva, iar musulmanii al lui Adam.

Văzură o familie de pelerini care începea urcuşul cu greutate pentru că aveau un membru infirm. Deşi la un moment dat nu-i mai văzură, auziră vocile lor care repetau:

— Saddhu! Saddhu!

Joao îi spuse că însemna aleluia.

— Poţi să vezi acum, zise Joao că nu este doar un urcuş ci şi o exaltare. Este mai mult o frăţie, dacă vrei.

— Eu n-am venit să stabilesc vreun record, zise Jane cu sobrietate. Am venit pentru a transmite un mesaj uman dacă vrei; pentru mine budiştii, hinduşii şi creştinii ajung la aceeaşi înălţime.

— Ai un căpşor foarte înţelept, zise Joao, micuţă pitulice.

Jane îl întrebă uimită:

— De unde ştii că mi se spune astfel?

— Marsden mi-a spus, replică Joao.

— Terry? Dar el...

— Vorbeam despre Anglia, împărtăşeam gânduri despre casă rostite de departe. Iar tu ai intrat în gândurile noastre. Ai făcut-o cu nostalgie.

— Nostalgie? repetă Jane.

— În Portugalia, ca şi în Anglia lui Marsden, avem astfel de păsări mici, de culoare maro. Aici în Ceylon, viaţa păsărilor este diferită şi avem cu totul alte varietăţi de păsări, dar pitulice nu. Ei bine, micuţă pitulice, eşti gata de zbor?

— Presupun, zise Jane, că zborul este mai uşor, dar nu oferă aceleaşi satisfacţii.

Joao îi spuse că mai aveau de urcat până la trei mii cinci sute de picioare.

De la primii iarzi, Jane descoperi că urcuşul nu era chiar uşor.

— O persoană care urcă în pas normal ar putea ajunge în vârf în circa trei ore, zise Joao. Noi ne putem permite să urcăm în patru ore, iar coborârea s-o facem în două ore.

La fiecare pas, Jane simţea cum aerul devenea tot mai rece, cu toate că soarele strălucea. Observă că peisajul se schimba foarte repede, devenind tot mai sălbatic.

Se mai opreau din când în când, bucurându-se de frumuseţea peisajului.

— Chiar şi April s-ar fi bucurat de acest peisaj, scăpă Jane, apoi se mustră singură.

— Fii liniştită, micuţo, zâmbi Joao. Te înţeleg. Sora ta ar fi apreciat peisajul, este adevărat, pentru că se spune că urcând acolo oamenii devin mai buni, se apropie de Dumnezeu, ceea ce îi face foarte înţelegători. Iar miss Winthrop nu are cum să rămână insensibilă la atâta

frumuseţe, fiind ea însăşi o femeie foarte frumoasă.

— Da, senhor, admise Jane.

Joao se aplecă şi rupse câteva fire de iarbă.

— O iubesc… murmură el, dar Jane auzi.

Deodată nu mai văzu frumuseţe în jur, n-o mai atrase nimic şi fără să ştie de ce, se simţi cuprinsă de disperare.

Pacea nu mai era pace. Nimic nu-i mai era pe plac. Ce se întâmplă cu mine? începu să se întrebe.

Ştii prea bine, îi răspundea inima.

Da, era adevărat, ştia. Nedorită, neinvitată… inima ei se deschisese în faţa acestui bărbat arogant. De ce îl iubesc? se întrebă ea. M-am îndrăgostit de bărbatul cu care se va mărita sora mea. Tocmai l-am auzit spunând c-o iubeşte!

— Senhorita, ai tăcut dintr-odată! Vocea lui îi produse o durere cumplită pe care n-o mai simţise până atunci. Ridică privirea spre el. Acum Joao nu era cu nimic diferit de cel care fusese înainte. Cu toate acestea abia rostise: „o iubesc”…

Desigur, fusese convins că nu-l auzise nimeni… pentru că pe chipul lui nu apăruse nicio umbră de îngrijorare, de emoţie, sau de jenă.

Jane îşi spuse că el nu trebuia să ştie că fusese auzit.

— Dacă te-ai odihnit, miss, am putea continua drumul.

Jane se ridică greu, dar curând ca toţi cei care urcaseră pe aceste culmi, Jane simţi că gândurile negre se risipesc şi ceva mai plăcut, cu o uşoară tentă de exaltare le luă locul…

Cărarea era acum din granit, mai abruptă, dar continuară să urce fără oprelişti. Copacii erau din ce în ce mai rari, aerul foarte proaspăt, iar soarele mai milos.

Trecură pe lângă o călugăriţă care urca anevoios dar fără să renunţe sau să se lamenteze iar Joao o asigură că aceste călugăriţe care ajungeau aici erau fiinţe foarte pioase.

Când ajunseră din urmă mica familie care-şi începuse urcuşul pe când ei mai stăteau în maşină cu tatăl care

susţinea părintele invalid, iar mama ducându-şi copilul de mână, Jane îl prinse de mână pe Joao.

— Nu! îl imploră ea.

— Ce este, senhorita?

Jane roşi.

— Nu-i putem lăsa astfel! Este… este…

— Mă bucur că ai rostit aceste gânduri, senhorita. Ar fi o dovadă de ingratitudine, de egoism, să trecem pe lângă ei, fără să-i ajutăm.

— Aşa este, senhor.

— În acest caz, să-i ajutăm! Numai că… el făcu o pauză.

— Da? Ce vrei să spui, senhor?

— Asta ne va face să întârziem mult. Foarte mult.

— Are vreo importanţă?

El îi zâmbi.

— Acesta este răspunsul pe care-l aşteptam.

De acum, urcuşul devenise o problemă. Jane intui după figurile crispate ale familiei care urca; niciunul nu era prea robust, iar urcuşul devenise o tortură. Sub impulsul clipei, ea luă în braţe copilul, iar Joao pe acel invalid bătrân.

Soţul şi soţia îi răsplătiră cu un zâmbet plin de recunoştinţă.

În clipa aceea se auzi dangătul clopotului şi rezonanţa acestuia parcă le dădu puteri.

— Pelerinul a ajuns în vârf, recită Joao.

— Saddhu! îi răspunseră ceilalţi.

După o oră foarte solicitantă, care trecu destul de greu în care nu străbătură prea mare distanţă din cauza copilului şi a invalidului pe care-l purtau pe braţe ajunseră în vârf, sunară la marele clopot, trecură pe lângă Urma Sfântă, apoi rămaseră acolo, bucurându-se de peisajul superb. Totul era de o frumuseţe sălbatică, fascinantă. Sub ochii lor se desfăşura o privelişte magnifică, un covor imens de frumuseţe pe tonuri de verde, pe alocuri învelit în valuri de

ceaţă.

Nu era timpul potrivit, spuse senhor nu fără regret, să vadă acel con de umbră care se scurta foarte rapid, dar nu aveau timp pentru regrete şi se mulţumi cu minunile pe care le văzuseră.

— Ei bine, copilă, zise Joao uitându-se la ceas, chiar dacă ai spus că nu-ţi pasă că vom întârzia, trebuie să începem coborârea.

— Va fi mai uşor acum, zise Jane.

Dar se înşelase teribil. Genunchii începură să-i tremure.

— Încet, zise senhor, iar ea îi fu recunoscătoare pentru mâna pe care i-o întinsese.

Când ajunseră la maşină se prăbuşiră realmente şi niciunul nu zise nimic câteva secunde. Doar după ce-i întinse un sandviş, Joao spuse:

— Nu ne vom întoarce la Ambanta în seara asta.

— De ce? îl întrebă ea surprinsă.

— Vei vedea că şi casele de odihnă de pe aici sunt destul de confortabile, deşi foarte simple.

— Ce vrei să spui?

Probabil că tonul vocii ei îl surprinse pentru că Joao o privi uimit.

— Dar ai spus foarte clar, îi aminti el, când te-am prevenit că vom întârzia, că nu contează.

— Ştiu, dar nu m-am gândit, voiam să spun…

— Ce-ai vrut să spui, senhorita? Vocea lui căpătă un accent mai dur, acum.

— Am crezut că nu vrei să întârziem acasă.

— Vom întârzia o singură noapte. Dimineaţa vom fi înapoi.

— O, nu! şopti Jane.

Joao o privi încruntat.

— Ce este, miss Winter? o întrebă el. Mi-ai spus că nu este nicio problemă iar acum… cânţi o altă melodie.

— Nu cânt nicio melodie, răspunse Jane numai că aş vrea să ne întoarcem.

— De ce dintr-odată ţi-ai amintit de standardele englezeşti, miss? Te deranjează să poposeşti peste noapte într-o casă de odihnă unde să se ocupe de tine mai multe servitoare? Aş putea continua şi cu alte avantaje dar n-o voi face. Te asigur oricum, miss, că nu vom poposi peste noapte în vreun cort aşa cum faceţi voi, australienii.

— Sunteţi dezinformat, senhor, zise Jane pe un ton foarte rece. Avea mâinile fierbinţi şi tremura. Nu trebuia să se oprească; ştia acest lucru. Şi asta nu doar din cauza lui April, mai exista şi o alta. Nu voia să fie aproape de acest bărbat.

El o privea mai destins acum. Ba chiar cu o undă de duioşie după cum observă ea.

— Ar fi prea mult pentru tine, micuţo. Drumul de întoarcere ar fi prea obositor. Şi nici eu…

— Indiferent de argumente tot asta vom face, zise Jane.

Ea rosti aceste vorbe cu calm, iar după aceea chiar se miră cum reuşise să-şi păstreze acest calm aparent. Cum reuşise să-şi stăpânească tremurul interior?

Joao o privea uimit, uşor dezorientat. Deodată în ochii lui ea citi o altă expresie. Avea în faţă un om foarte circumspect, prudent.

El nu mai zise nimic. De fapt nu spusese nimic important pe durata acestor lungi ore pe drumul spre Ambanta, apoi spre mănăstire.

Jane înţelese că greşise. Ar fi fost, desigur, periculos să se întoarcă astfel şi el o făcea doar din cauza aceste tinere încăpăţânate…

— Îmi pare rău…

Observând că el avu o reacţie bruscă din cauza unor pietre care căzuseră pe carosabil şi pe care nu putu să le evite la timp, Jane îşi repetă scuzele. Nu primi niciun

răspuns.

Nu se opriră nicăieri pe drumul de întoarcere, ci continuară drumul în tăcere.

Obosită, însetată, înfometată, Jane ar fi vrut să-şi strige amarul, dar reuşi să n-o facă. De fapt, era doar vina ei. Jane aţipi câteva minute, poate chiar mai mult pentru că atunci când deschise ochii observă că părăsiseră zona muntoasă intrând în cea a plantaţiilor de ceai. După vreo jumătate de oră se aflau în Ambanta. Ajunseseră acasă.

Era spre dimineaţă. Jane observă asta privind cu ochii abia deschişi că ajunseseră fără însă a putea înregistra şi ora.

Probabil că toată lumea dormea. Dar după ce trecură de holul de la intrare şi ajunseră în primul salon, observară că luminile erau aprinse şi că se aflau carafe cu vin pe masă. April râdea din toată inima veselă, bine dispusă.

Rodriguez nu era cu ea. Probabil că simţindu-se rău se culcase devreme.

Cu April se afla Terry. Încăperea era plină de un fum pe care-l puteai tăia cu cuţitul, dar atmosfera era foarte relaxată.

Aşa era April. Se plictisise probabil şi făcuse totul pentru a scăpa de starea aceasta. Aşa făcuse în trecut cu Jeff, aşa făcea acum cu Terry.

Jane intră odată cu Joao. Imediat atmosfera se schimbă, iar April se întunecă la faţă de parcă s-ar fi pierdut undeva pe vreun pisc, acoperit de ceaţă.

Jane care se gândise cu inima strânsă că April ar fi deranjată dacă nu se întorceau în aceeaşi seară observă acum că sosirea lor avusese un efect contrar. De ce se comporta April astfel? De ce era deranjată?

Acest lucru deveni tot mai evident după ce urcară în camerele lor.

— De ce naiba a trebuit să-l aduci înapoi în noaptea asta,

Jane? Prostia ta nu are limite?

— Am crezut că te va deranja dacă nu ne întorceam.

— Jane, de ce nu gândeşti? De ce aş fi vrut să mi-l aduci pe Joao? Ar fi trebuit să te gândeşti la asta de la început.

— April, nu te înţeleg…

— Ce să înţelegi, Jane? Că mă plictiseam şi Terry mi-a ţinut de urât? Asta nu înseamnă totuşi că nu vreau în continuare să scap de el!

April se duse în camera ei.

Capitolul 8

Din clipa aceea, April făcu tot posibilul pentru a scăpa de Terry Marsden.

Cu multă şiretenie, se folosi de toate atuurile ei pentru a-l defăima în ochii lui Joao Camoes. Îl considera sălbatic, grosolan, obraznic, nicidecum un oaspete bine venit. Iar când Joao ridica nepăsător din umeri, April îl ducea în birou unde zăboveau destul de mult, lăsându-l pe Terry să aştepte.

— Cred că este mai bine să-mi fac bagajul, micuţă Jane, îi spuse Terry după câteva zile.

— De ce? îl întrebă Jane.

— Am terminat mare parte din articole. Camoes fiind un individ civilizat nu mă va da afară din casă ci îmi va sugera să găsesc mai multă linişte altundeva, să-mi continuu scrierile.

Şi acest lucru se şi întâmplă.

În acea seară, pe terasă, Joao îi spuse lui Terry:

— Casa mea din Lalanda, de cealaltă parte a dealului, este liberă. Rudele mele, familia Reynolds care locuiesc acolo sunt plecate o vreme. Ştiu că le-ar conveni să stea cineva acolo să păzească locuinţa. Ai avea multă linişte şi ai putea lucra nestingherit.

Terry îi aruncă Janei o privire care voia să spună „ţi-am spus eu că aşa se va întâmpla”.

— O, îţi mulţumesc mult, Joao, zise Terry. Vorbăria lui miss Winthrop mi-a cam diminuat randamentul.

Dacă el intenţionase s-o facă pe April să riposteze se înşelase pentru că ea îi aruncă o privire îngheţată ca şi paharul cu băutură pe care-l ţinea în mână, dar fără o vorbă.

Dar Jane se revoltă din cauza lui Terry pe care-l considera victimă, lucru pe care-l şi spuse:

— Vezi-ţi de treaba ta Jane, zise April.

— Mă voi duce să-i spun lui senhor Camoes ce cred despre asta, insistă Jane.

— Du-te, dar cred că vei fi dezamăgită. Dacă nu chiar şocată…

— Vrei să spui că… oare April voise să spună că senhor i se adresase cu aceleaşi vorbe cu care făcuse referire la ea pe drumul spre Sri Pada? Că-i declarase dragostea?

— Du-te! insista April triumfătoare, du-te şi află răspunsul!

Şi Jane luându-şi inima în dinţi se duse.

Joao se plimba prin grădină; era o grădină extrem de frumoasă, luxuriantă, pentru că aerul rece încuraja florile mai delicate să înflorească. Cât despre fluturi… erau nenumăraţi. De fapt Ceylonul era renumit pentru varietăţile sale de fluturi: magnificul Darius negru cu galben, Pardinda cel cobalt albastru şi multe altele cu aripi diafane.

— Se spune… începu Joao, că legiuni întregi din acestea de fluturi atât de frumos coloraţi au pornit spre Sri Pada să moară. Ar putea fi adevărat şi eu am văzut foarte mulţi fluturi, pentru că zboară spre culmi să moară acolo, când li se apropie sfârşitul. Probabil era melancolic pentru că el continuă pe acelaşi ton: cu toate astea nu este aşa de uşor să mori, senhora, căci după cum spune poetul:

„Cel care a văzut o cioară albă, sau cuibul unei păsări colibri Sau un cocotier drept.

Sau o maimuţă tăcând sfioasă Acela va trăi veşnic”.

Aceasta este o poezie veche ceyloneză.

Jane ar fi stat să asculte toată noaptea; era mereu fascinată când el îi vorbea. Dar trebuia să-i întrerupă melancolia.

— Senhor!

El îi văzu chipul grav şi înţelese că Jane avea o problemă.

— Ce este, miss Winter?

— Domnul Marsden… începu ea.

— Ce este cu el?

— De ce îl alungi, senhor?

El îi spuse pe un ton rece:

— Nu m-am purtat niciodată atât de nepoliticos cu un oaspete.

— Nu în vorbe, ci în intenţie.

— Miss Winter observ că eşti la fel de nepoliticoasă…

— Îmi cer iertare în acest caz. Am fost afectată să văd că Terry a fost alungat. De fapt, ai scăpat de el, senhor. Sau… ai scăpat-o pe April.

— Observ că te interesează acest Marsden, senhorita. Crezi că este bine?

— Nu mă interesează Marsden, în felul în care consideri dumneata.

— Am făcut vreo afirmaţie concretă? Fără intenţie!

Ea îl ignoră.

— Şi chiar dacă m-ar interesa Marsden, n-ar fi problema dumitale.

El o privi cu intensitate.

— Dimpotrivă, mă interesează foarte mult. Din două motive.

— Al dumitale şi al lui April, zise Jane cu amărăciune. Jane fu chiar surprinsă de intensitatea amărăciunii simţite… dar şi mai surprinsă de zâmbetul lui. Părea mulţumit. Dar sigur că aşa şi trebuia să fie, doar îl cuplase cu sora ei vitregă. Nu spusese el c-o iubeşte?

Cu toate acestea se aşteptase ca el să fie mai cinstit. Dar asigurarea dată de April se baza pe motive solide. Cine ştie ce-i spusese Joao Camoes ca s-o facă să afirme sigură de ea: „du-te, vei avea un şoc”.

Nu fusese chiar un şoc pentru că Jane se aşteptase la aşa ceva. Dar fără să ştie de ce, Jane se simţise brusc foarte afectată.

— Senhorita! Miss Winter! Vocea lui Joao o urmări printre straturile de flori. Jane!

Asta o făcu să se oprească brusc. De ce o strigase Jane? De ce n-o striga miss Winter? Era viitoarea lui cumnată!

***

— Ei bine? o interpelă April. Nu te-ai convins că vrea şi el să scape de acest individ?

— Ai avut dreptate, vrea să scape de el, dar nu mi se pare corect.

— Totul este corect, zise April, în dragoste ca şi în război. Zicând acestea, April izbucni într-un hohot nefiresc de râs.

Terry îşi adună lucrurile, urcă în vechea sa maşină sport, le făcu semn cu mâna de rămas-bun apoi porni în viteză spre casa familiei Reynolds.

— Călătorie sprâncenată! îi ură April.

Jane nu mai putea suporta situaţia; era prea mult pentru ea. April nu mai avea nevoie de ea, se pusese pe picioare şi găsise locul. Jane decise să plece înapoi în Anglia... din fericire mai avea puţini bani... se putea întoarce la fel de bine şi acasă în Australia.

Trebuia însă să-şi informeze mama să-i spună că-şi jucase rolul şi se întorcea acasă.

Fără a-i spune lui April scrise o scrisoare şi rugă unul din servitori s-o pună la poştă. Brusc apăru Joao care începu să discute cu servitorul.

— Senhorita vrea să-i fie pusă scrisoarea la poştă? Foarte bine, mă voi ocupa eu de acest lucru!

După ce servitorul plecă el îi spuse:

— Cel mai apropiat oficiu poştal este la o distanţă apreciabilă.

— Scrisoarea nu mai poate aştepta... începu Jane.

El ridică intrigat din sprâncene.

— Este atât de urgent? Parcă spuneai că n-ai lăsat pe nimeni în urmă că ţi-ai luat cu tine şi inima în această călătorie.

— I-am scris mamei, răspunse Jane.

— A, este cu totul altceva! În acest caz sigur că trebuie să expediem scrisoarea cât mai repede!

— Da, nu mai suferă amânare, zise Jane.

— De ce te grăbeşti aşa, miss Jane?

— Vreau să plec de aici. Aş vrea ca mama să ştie de planurile mele, sir.

— În acest caz, miss Jane vom duce scrisoarea nu la cel mai apropiat oficiu poştal ci la un aeroport privat care va duce corespondenţa imediat la Colombo.

— Vă mulţumesc, senhor.

— Vrei să mă însoţeşti până la acest aeroport privat, miss Jane?

— Mulţumesc domnule, dar prefer să n-o fac.

— Va fi un drum interesant.

— Am spus că nu merg, domnule.

Joao se înclină în faţa ei şi plecă. Jane se îndreptă spre una din băncile aflate în spatele lor şi începu să răsfoiască o revistă.

Dar trecu aproape o oră şi maşina lui Joao nu plecă să ducă scrisoarea aşa că se văzu nevoită să întrebe care era motivul. Dar acest motiv veni din partea lui April nu a lui senhor Joao.

Se petrecuse ceva tipic pentru April, care începuse să facă doar lucruri neobişnuite: stătea pe marginea patului cu scrisoarea Janei în poală.

— April! exclamă Jane.

— O, da, ştiu că am făcut un lucru îngrozitor, dar Joao mi-a spus că ai de trimis o scrisoare urgentă aşa că am luat scrisoarea de la el... nu contează cum şi acum fac un lucru ruşinos citind rândurile tale. Îmi pare rău dar trebuia s-o

fac. Îmi pare rău, draga mea, dar scrisoarea asta nu va pleca.

— Poftim?

— Nici tu nu vei pleca de aici, Jane. Nu mă poţi lăsa aici.

— De ce nu? Ai obţinut tot ce-ai vrut.

— Nu, nu încă.

— Mă rog, eşti pe aproape.

— Nu, şi nici nu voi fi... uite ce este, Jane, nu poţi pleca! N-ar fi corect.

— Tu vorbeşti de corectitudine? Oricum, Rodriguez este în plus aici.

— Nu Rodriguez mă deranjează, chiar dacă este al treilea. Al patrulea mă supără. Şi tocmai asta ar fi dacă ai pleca acum.

— April, despre ce vorbeşti?

— Despre Terry.

— Dar el a plecat.

— Uite ce este, Jane. Nu înţelegi ce vreau să spun şi poate nici n-ai cum s-o faci, dar chiar şi aşa te rog să rămâi, să mă ajuţi.

— Să te ajut?

— Te rog să mă ajuţi să nu... să nu... O, Jane, te rog, ajută-mă rămânând aici.

Jane nu ştia ce să creadă. Ar fi vrut din tot sufletul să plece, dar ceva din privirea lui April, ceva ce nu mai văzuse până atunci o opri.

— O, April, zise ea pe punctul de a ceda.

— Nu mă lăsa acum, Jane. Promite-mi!

— Eu simt că trebuie să plec!

— Promite-mi!

Jane avu un moment de slăbiciune şi cedă.

— Bine, April, zise ea cu vocea pierită.

Jane ieşi din nou să se aşeze pe bancă. Se simţea dintr-odată istovită.

Când sosi Joao şi se adunară la masă, nimeni nu făcu nicio remarcă referitoare la cel care nu se mai afla cu ei, Terry Marsden. Deodată, Joao le spuse:

— Mâine seară, pe vremea asta, în loc să stăm la masă, vom face ceva deosebit.

— La ce te referi, Joao? întrebă April curioasă.

— Vom observa ceva care seamănă cu un ochi de apă. N-a plouat de mult, aşa că animalele suferă de sete şi trebuie să-şi caute hrana mult mai departe ca de obicei. Am examinat locul şi am observat diferite urme.

Jane îl asculta cu respiraţia întretăiată, dorindu-şi din tot sufletul să asiste la o astfel de scenă, să surprindă animale pe care poate le vedea prima oară. Dar amintindu-şi ce simţea pentru senhor Camoes, îşi spuse că nu trebuia să meargă, chiar dacă-şi dorea asta din tot sufletul. Rămase crispată şi tăcută.

Li se aduseră băuturile. Umbrele nopţii începură să cadă iar April, apoi şi Rodriguez se duseră să se pregătească de plecare.

Jane se ridică şi ea.

— Senhorita! se auzi vocea lui Joao.

— Poftim, senhor?

— N-ai părut prea entuziasmată de ideea mea.

— Am un motiv să nu mă entuziasmez. Nu voi merge.

— Ba vei merge, senhorita. N-am insistat ieri când n-ai vrut să mergi la aeroport, dar de data asta nu vei putea refuza senhorita. Te rog să mă crezi că vei merge. Este ceva ce nu trebuie să pierzi.

— De ce ar trebui să merg?

— Pentru că eşti o tânără onestă, inocentă care vrea să ştie, să cunoască. Vrei să vezi cum se adapă animalele. Recunoaşte.

Ea nu putea nega şi nici nu încercă s-o facă.

— Nu vreau să văd animalele cu dumneata, senhor.

— Îţi mulţumesc pentru sinceritate. Dar întrucât nu poate să te ducă altcineva acolo, o voi face eu.

— Nu merg, se încăpăţâna Jane.

— Vei merge, senhorita, replică el calm. Dacă nu, te voi duce eu în braţe până acolo. Sunt convins că o dată ce vei vedea locul acela te vei lăsa cuprinsă de magia lui. Văd că deja ochii îţi strălucesc. Tânjeşti să mergi. De ce te încăpăţânezi?

— Pentru că nu suport să mi se spună ce să fac. Numai pentru că eşti portughez, senhor…

— Nu cumva uiţi ceva? Parcă ţi-am spus, senhorita, că în ţara asta bărbatul şi femeia iau decizii împreună? Te rog să vii în întâmpinarea cererii mele.

Jane îndrăzni.

— Şi dacă refuz?

— În acest caz, voi face eu tot drumul spre tine, senhorita. Este o promisiune, miss Winter, nu o ameninţare.

Jane nu putea ascunde faptul că aştepta cu cea mai mare încântare să plece. Ar fi fost o experienţă care nu le era dată multora, dar nu asta o înfiora atât ci faptul că urma să fie aproape de natură.

De aceea, a doua zi dimineaţa ea ascultă cu atenţie indicaţiile date de Joao lui April şi Rodriguez.

— De cum ajungem acolo trebuie să înceteze orice discuţie. Să fie tăcere. Chiar şi înţepăturile de insecte trebuie suportate cu stoicism fără comentarii. Nu se admite niciun strănut.

April îi arunca priviri alarmate lui Rodriguez. Nu putea găsi o altă scăpare ca aceea când urcaseră spre vârful Adam?

Dar ochii lui Rodriguez scânteiau.

— Luăm şi armele? întrebă el.

— Numai pentru protecţie. Nu vom ucide niciun animal. Iar doamnele nu se vor parfuma.

— Joao! exclamă April. Nu suport insectele şi înţepăturile lor! Şi oricum trebuie să mă machiez, altfel arăt oribil.

— Ar fi mai bine să porţi pantaloni, o sfătui el ca să nu simţi pişcăturile.

— Toate aceste suferinţe ca să văd vreun urs! exclamă April, dezamăgită.

— Un urs! se entuziasmă Jane.

Spre seară cei patru porniră pe o cărăruie aleasă de Joao. Trecură peste buşteni căzuţi, ferindu-se de şerpi, de bucăţi de stâncă.

April începu să se lamenteze. Ţânţarii o chinuiau, crengile o zgâriau.

Dar Jane nu întorcea capul, ci mergea înainte ca vrăjită.

Curând apăru o familie de maimuţe să se adape. Apoi... Rodriguez o făcu atentă... se întâmpla ceva. Jane îşi ţinu respiraţia.

Se apropiase o căprioară. Bău repede şi se depărtă imediat.

Din nefericire, începu să plouă şi se ascunseră sub un umbrar. Stătură acolo vreo oră înainte ca nefericitul incident să se petreacă.

Leopardul ceylonez se apropie de apă, rămase acolo o secundă în linişte ascultând în jur, apoi, alarmat de o mişcare necontrolată a lui April sări instinctiv într-o parte şi porni spre pădure. April scăpă neatinsă, la fel şi bărbaţii, dar braţul lui Jane fu zgâriat rău. Jane scăpă un strigăt, oftă, apoi nu mai ştiu nimic.

Deschise ochii după vreo oră când se afla în bungalou. April o privea îngrijorată. La picioarele ei, palid încât nici nu-l recunoscu, se afla Joao.

Capitolul 9

Dar starea de trezie a Janei nu dură.

Abia începură să se contureze mai clar chipurile abia întrezărite să le poată asemui celor reale din viaţa zilelor ei, că privirea i se înceţoşă din nou şi adormi la loc. I se părea că pleoapele îi sunt de plumb, pentru ca mai apoi să se simtă ca sub puterea unui sedativ, sau ce-i dăduse doctorul care venise s-o vadă, pentru ca mai apoi să simtă durerea şi să vadă figurile celor care aşteptau cu sufletul la gură ca ea să reacţioneze.

Una dintre aceste figuri cunoscute era a lui Joao. De fapt, pe el îl vedea peste tot. Uneori i se păru că vede chipul lui April alături de el, alteori al lui Rodriguez, ba chiar al lui Terry. Dar de fiecare dată când putea deschide pleoapele grele senhor se afla acolo.

Doctorul o examină din nou.

— Nu mai vreau narcotice, încercă ea să protesteze. Era un medic tânăr care-i zâmbi şi începu să-i povestească despre locurile în care făcuse practica şi-i promise să n-o mai înţepe.

— Asta doar dacă nu cumva starea braţului o va cere. Oricum, socul a trecut.

— Braţul mă mai doare, dar suportabil.

— Va trebui supravegheat în continuare. Într-o ţară tropicală precum Ceylonul, infecţiile apar foarte uşor. Nu pot nega totuşi că şi eu am simţit dorul de casă când am venit aici.

Joao Camoes, care intrase în tăcere, îi privi cu ochii săi pătrunzători.

— Jane îşi va petrece iarna în Albufiera.

— Albufiera? repetă Jane.

— Locul unde m-am născut. Apoi Joao se interesă de

starea ei, schimbă vorbe de politeţe cu doctorul după care îl conduse.

Terry, care se afla şi el acolo, îi zâmbi cu farmec, iar Jane se întrebă încă o dată de ce oare nu-l plăcea April.

— Jane draga mea, incidentul cu leopardul te-a afectat dar pe mine m-a ajutat să-mi reiau locul în casă.

— Te-ai întors definitiv? îl întrebă ea.

— Nu, dar deşi casa este foarte plăcută, când am auzit că missy a avut un accident am zburat până aici, aşteptându-mă la ce era mai rău.

— Iar eu te-am dezamăgit!

— De ce să nu recunosc? Eu am crezut că este vorba de April.

— Mai scrii despre plantaţiile de ceai, Terry?

— Dar tu ai scris ceva, Jane? Ai dreptul s-o faci!

— Eu n-am scris niciodată un articol serios, n-am avut destulă ambiţie.

El nu-i răspunse o vreme, ceea ce nu era stilul lui, dar apoi se aplecă şi o sărută pe frunte, după care plecă.

Intră Rodriguez. Era puţin agitat dar probabil i se spusese să nu divulge motivul care-l adusese în starea asta.

Jane întrebă:

— Ce s-a întâmplat cu leopardul?

— Dragă Jane, nu-ţi face probleme…

— Nu-mi fac, dar nici n-aş vrea să aflu c-a fost ucis.

— Stai liniştită, n-a fost ucis, a fugit în junglă. Joao n-ar fi împuşcat animalul pentru că este un pasionat al vieţii sălbatice, deşi trebuie să spun… Rodriguez oftă, că mie Ceylonul nu-mi place.

Reveni doctorul care aduse cu el şi o asistentă. Dar când oare va veni şi April? se întrebă Jane. Când aceasta sosi, îi spuse cu o voce pierită:

— Jane, plecăm în Portugalia.

— Poftim? April, nu te simţi bine? Eşti foarte îmbujorată.

— Sunt fericită. S-a petrecut în sfârşit!

— La ce te referi, April?

— Joao a închiriat un charter care să ne ducă la Alargave, desigur după ce doctorul va spune că eşti în afara oricărui pericol. Alargave este o provincie portugheză, aflată în sudul ţării. Capitala este Faro renumită pentru vinuri, peste şi flori. Dar ţinta finală este Alargave.

— Am înţeles că este locul de naştere al lui senhor, îşi aminti Jane.

— Da, acolo se află palacio cu plaja, unde vrea să te recuperezi.

— Eu? Dar nu am nevoie de recuperare! Mă simt bine.

— Leopardul acela a sărit asupra ta, iar tu afirmi că te simţi bine? Nu fi ridicolă, Jane! Trebuie să mă duc.

— Şi ce te împiedică?

— Nu pot merge acolo decât împreună cu tine. Depind de tine întru totul, Jane.

— De ce?

— Pentru că Joao ne duce acolo doar pentru tine, Jane. Este convins că ai nevoie de îngrijire medicală şi unde altundeva ai putea s-o primeşti mai bine decât în Portugalia?

— Aş prefera să mă întorc în Australia! exclamă Jane.

— Jane, nu poţi face asta!

— Pot şi o voi face.

— Dar chiar acest medic ceylonez a recomandat să te tratezi schimbând clima.

— Nu neapărat în Portugalia.

— Oricum, nu în Australia, unde este vară. Doctorul a recomandat o climă mai rece pentru a-ţi reveni.

— Dar mi-am revenit foarte bine.

— În acest caz, Jane, zise April venind mai aproape de patul ei fă-o pentru mine. Eu trebuie să merg, înţelegi?

— Da, înţeleg, înţeleg tot ce ai pus la cale. Dar nu pot să

înţeleg care este rolul meu în acest scenariu murdar, April. Simt că nu trebuie să te ajut să-ţi pui planul în aplicare. Îmi pare rău dar aşa simt.

— Poate nu este cel mai inocent scenariu, dar trebuie să plec de aici până nu este prea târziu. Escapada în Portugalia mi se potriveşte de minune. Nu poţi să înţelegi de ce trebuie să scap de aici?

— Ba da.

— Nu cred că ne gândim la acelaşi lucru, dar... nu mai contează. April o privea cu un chip chinuit, aşa îl observă Jane. De aceea ea aşteptă continuarea.

— Mi se pare sau încerci să scapi de ceva? Sau mă înşel?

— Nu, zise April, nu te înşeli. April începu să râdă nefiresc. Nu mai făcu o altă încercare de a-şi convinge sora.

Dar asistenta care intră atunci în încăpere, o tânără zâmbitoare cu părul strâns în mijlocul capului schimbă pansamentul Janei, apoi ridică privirea spre uşa pe care intrase Joao.

— Te simţi mai bine acum? El trase un scaun lângă patul Janei.

— Da mă simt bine şi aş vrea să mă ridic.

— Mă bucur că faci această afirmaţie miss, altfel nu ţi-aş fi permis să zbori mâine.

— Oricum, acest lucru nu se va întâmpla senhor, zise Jane. Oricum nu voi pleca unde aţi planificat.

— Şi unde am planificat?

— În Portugalia.

— Observ că ţi s-a spus deja, miss.

— Nu mi s-a spus, am fost informată de planurile făcute.

— Miss, eu n-am făcut planuri. Planurile sunt puse la cale... sunt aranjamente definitive. Micul avion ne va duce la aeroportul Ratmalana şi de acolo vom zbura la Lisabona. De acolo cu un avion mic acasă la mine.

— Palacio este o casă? întrebă Jane.

— S-ar putea, replică el. Să zicem că este o casă ridicată pe stâncile de la Albufiera, vremea este temperată acolo, plăcută.

— Şi dacă nu voi merge la Albufiera senhor Camoes? izbucni Jane.

— Miss Winter, nu-ţi mai face planuri pentru că vei merge. Ceea ce s-a întâmplat în junglă, incidentul cu leopardul este răspunderea mea. Nu numai că teritoriul îmi aparţine dar tot eu am făcut şi pregătirile pentru expediţie. Trebuie să înţelegi miss Winter că sunt răspunzător pentru tot, ca să nu mai vorbim despre faptul că tot la insistenţele mele ai venit aici de la Ambanta.

— O! exclamă Jane. Acum chiar înţeleg ce mare răspundere apasă pe umerii dumitale, senhor Camoes!

El nu mai zise nimic pe moment. Apoi adăugă:

— Şi ar mai fi ceva…

Jane înţelese imediat că era nevoie de ea, pentru că era cea de a treia persoană fără de care nu putea pleca nicăieri cu iubita lui April. Iar incidentul cu leopardul se potrivise de minune, pentru că Joao nu se putea duce acasă cu April fără ca aceasta să fie însoţită de cineva din familie, de acelaşi sex.

Iar acum el voia… intenţiona s-o ducă pe April acasă. Nu spusese el: „o iubesc!”

— Senhorita? auzi vocea lui, care-i cerea să decidă în privinţa medicului care o îngrijise.

Jane făcu o încercare.

— N-aş vrea să renunţ la acest medic, a fost foarte competent.

— Nu vei renunţa, copilă. Crezi că eu as risca să schimb acum medicul? Sigur că va veni cu noi!

Jane rămase fără replică. Ce mai putea spune? Putea să protesteze?

Nu!

***

Avionul de zece locuri îi transportă pe toţi a doua zi la aeroportul Ratmalana a doua zi dimineaţă. În timp ce schimbau avionul, Jane văzu elefanţii puşi la muncă, în strigătele muncitorilor care-i foloseau să care buşteni mari şi se gândi că elefantul Vasco avusese mare noroc să trăiască în acea vale privată.

Odată ce avionul se desprinse de sol, ca şi cum ar fi întors paginile unui atlas Jane văzu cum începură să se schimbe formele de relief. Era, se gândi Jane, ca şi cum un copil s-ar fi uitat în jos şi ar fi ales culorile de pe o paletă imensă: galben pentru India, roz pentru Persia…

Karachi, Cairo… Alger… ore pe care le străbătu moţăind sau trezindu-se brusc, apoi văzu Lisabona conturându-se în zare, dar nu avu şansa să vadă oraşul pentru că avionul următor îi aştepta deja pentru traseul final. Îi ducea pe acea fâsie de pământ ce aparţinea contelui Joao de Camoes de la Albufiera.

April o privea cu ochii strălucind de fericire, aşa cum n-o mai văzuse de mult. În timpul călătoriei ea îi şoptise:

— Jane, nu-mi vine să cred tot ce văd! Ciupeşte-mă, să mă conving că este real! Nu numai că au un avion privat dar şi medic. Şi când te gândeşti că eu pusesem ochii pe bietul Roddy!

— April… începu Jane.

— Dragă soră, nu ai ce să-mi reproşezi. Am fost, slavă Domnului, departe de cele întâmplate. Sunt în siguranţă.

— În siguranţă? repetă Jane care nu înţelegea nimic. Dar April nu-i oferi detalii.

Făcură o mică oprire în provincia Alargave. Avionul aterizâ lin, pasagerii coborâră şi urcară în două maşini care aşteptau.

Ce bine ştia senhor să organizeze totul, bombăni Jane, dar observând încântarea de pe chipul surorii ei vitrege, Jane ştiu că aceasta se gândea la Joao ca la contele de Conde.

Trecură în goana maşinii pe lângă o pădure de eucalipt, care-i aminti lui Jane de casă.

— Sunt aclimatizaţi, desigur, îl auzi pe Joao, dar aceşti arbori din dreapta sunt ai noştri.

Trecură de nişte porţi impunătoare despre care Rodriguez le spuse că duceau la palacio... printr-o avenida plină de magnolii cât se putea vedea cu ochii şi, deşi Jane n-o vedea pe April, ştia că aceasta savura momentul.

Dar palacio rămânea ascuns privirii, cu toate că aşa numita casă de pe stânci, de fapt un castel, le indica faptul că tot ce-i aparţinea lui Joao deci şi acest palacio, urma să fie ceva care tăia orice suflare.

Chiar şi April era foarte tăcută pe când îl urma pe Joao pe un coridor lung cu marmură în stil portughez, cu panel de stejar.

Era loc destul unde să fie cazaţi, iar cele două surori primiră ca şi la Ambanta, camere care comunicau între ele. Mobilierul era în stil portughez, în culori explozive. Dar pe fereastră se vedea adevărata frumuseţe, albastrul mării şi al cerului, care păreau să se contopească la un moment dat.

Jane se simţi extrem de bine aici.

Chiar şi April era plăcut surprinsă. Se aşezase puţin dezorientată pe marginea unui fotoliu.

— Este prea mult... începu ea. Nu mai pot gândi. Deodată de parcă ar fi avut înţelegere pentru confuzia lui April, Jane o întrebă uimită.

— Dar chiar vrei să gândeşti?

— Nu, nu vreau, decise brusc April. Mulţumesc că m-ai adus la realitate şi te rog să continui tot aşa, surioară. Ce

zici, despachetăm?

Luară masa într-un salon ale cărui ferestre dădeau spre mare. Focul ardea în şemineu pentru că urma o noapte rece.

Când, în timpul mesei, Joao anticipă că vor putea înota în săptămâna în care vor sta în acel loc, April protestă punând întrebări despre aisberguri.

— Vei fi surprinsă, miss, zâmbi Joao de temperatura de pe plajă comparată cu cea de pe stânci. Acolo soarele iernii străluceşte cu putere. Poţi face plajă în costum de baie, privind în sus la alţi oameni care la distanţă de optzeci de picioare sunt îmbrăcaţi în haine de iarnă.

După masă, tânărul medic examină încă o dată braţul Janei, apoi, exprimându-şi satisfacţia pentru felul în care evolua aceasta, îi sugeră să se culce devreme pentru a se odihni mai bine, mai ales după această lungă călătorie.

Spre uimirea lui Jane, după ce Rodriguez se scuză şi plecă, iar sora ei ar fi putut rămâne singură cu contele, aceasta se retrase şi ea, pe motiv că se simte epuizată. O ajută pe Jane să se pregătească de culcare, îi aranjă pernele, apoi făcu un lucru pe care nu-l mai făcuse de mult, adică îşi sărută sora.

— Îţi mulţumesc, Janey, şopti ea înainte de a stinge lumina. M-ai ajutat cum ai putut, nu este vina ta că…

— Ce vrei să spui, April? întrebă Jane după ce încercă să se ridice, mişcare în timpul căreia simţi o durere acută în braţ. Ce s-a întâmplat, April? Ce nu merge?

— În această lume a bogaţilor? Nu te prosti, draga mea.

— Pari foarte nefericită.

— Am primit ceea ce am meritat.

— Acesta este răspunsul tău?

— Este singurul răspuns pe care mi-l pot da. Dar acum mă simt teribil de obosită. Jane, nu te mai agita. Mă voi culca şi o să dorm mult până mâine dimineaţă pe la zece.

Roddy mi-a spus că este foarte rece pe plajă până la ora unsprezece, pentru că soarele nu trece de stânca de acolo. Noapte bună, surioară.

Dar April nu dormi. Nici Jane nu se odihni deloc pentru că o auzi toată noaptea plimbându-se prin cameră. La un moment dat se duse la fereastră unde rămase cu privirea pierdută.

***

Dar dimineaţă, când niciuna din persoanele aflate în casă nu se duse pe plajă pentru că era chiar frig, April era o altă persoană. Părea entuziasmată şi încântată.

April porni spre plajă deşi tremura la fiecare pas pe care-l făcea, de parcă ar fi păşit pe gheaţă; cu toate că erau în plină vară, April avu curajul să se întindă pe plajă cu graţia unei pisici.

— Este minunat! exclamă ea.

În timp ce ea şi Jane au făcut plajă, Joao, Rodriguez şi tânărul doctor înotară în larg. Apoi la întoarcere se alăturară surorilor, discutară, se amuzară, moţăiră. Duceau o existentă idilică ce avea să se perpetueze toată săptămâna.

Noaptea aprindeau focuri pe plajă, ziua stăteau sub razele soarelui. Se plimbau pe plajă printre colibele pescarilor, toate albe dar cu coşurile proiectate diferit.

Aveau zilnic cam acelaşi program de voie, dar deja, după a treia zi rămaseră doar patru pentru că Rodriguez vru să-şi petreacă singur timpul.

— As putea spune că Roddy s-a reîntâlnit cu o fostă prietenă din copilărie? Te deranjează, April?

— Nici vorbă! exclamă ea. Îi doresc noroc!

— Iar eu îi doresc să se întoarcă în Ceylon pentru că acolo părea foarte fericit, adăugă Jane.

— Da, am observat şi eu şi chiar voi discuta despre asta cu sora mea. Nu va fi prea greu. Desigur ea s-a gândit la mine singurul ei frate necăsătorit. Ea şi-a închipuit că am nevoie de Roddy aici să nu mă simt singur. Dar acum lucrurile stau cu totul altfel. M-am decis să nu mai am nevoie de familia altcuiva.

Cele două surori care-l priveau cu mare atenţie nu putură totuşi să desluşească mesajul lui. Dar privirile li se întâlniră...

Doctorul a fost chemat la Lisabona pentru un control de rutină, iar Rodriguez venea acasă doar la masă, aşa că abia îl vedeau.

— Cred, zise Joao, că povestea de dragoste trebuie să continue...

În ziua aceea, surorile se aflau pe plajă înconjurate de reviste şi ziare, de pălării şi umbrele de plajă pe care le aducea Joao, care îşi făcea ora zilnică de înot. Jane, care se bucura de razele soarelui, deschise ochii mari să se bucure de mare de valuri, de nisip şi văzu... văzu...

Nu putea fi adevărat!

Închise ochii. Dar apoi, când îi redeschise mai văzu încă acea figură care semăna...

Dar figura dispăru din nou.

Jane se ridică şi deschise capacul termosului. O ceaşcă de cafea o va ajuta să vadă lucrurile aşa cum erau în realitate.

April, care părea foarte palidă în dimineaţa aceea, dar poate era doar din cauza nisipului care i se reflecta pe chip se oferi:

— Jane, lasă-mă să te ajut, nu-ţi forţa braţul. Şi vrând s-o ajute, vărsă conţinutul termosului pe nisip.

— O, ce prostie am făcut! Acum va trebui să urc stânca să aduc altă cafea.

— Pentru mine nu este nevoie, April.

— Pentru Joao va trebui să mă duc oricum, ştii că bea cafea întotdeauna când se întoarce din partida zilnică de înot şi nici astăzi nu va face excepţie.

Aşa era, dar Jane nu credea că Joao se va plânge că nu va avea cafea în ziua aceea. Cu toate acestea April insistă să fie lăsată să facă acest serviciu.

— Bine, April, dacă asta vrei…

— Da, Jane, zise ea şi plecă.

Jane o urmări cum începe urcuşul şi curând o pierdu din vedere.

Joao veni din apă şi începu să se usuce cu un prosop imens. Jane îi explică ce se întâmplase cu cafeaua, el încuviinţă fără niciun comentariu, apoi se întinseră amândoi la soare şi Jane adormi.

Când se trezi soarele era mai jos. April nu era prin preajmă, dar termosul se afla acolo.

— Unde este April? întrebă ea. A venit şi a plecat din nou?

— Nu, a plecat doar.

— Şi termosul?

— April n-a plecat după cafea. Am observat când am ieşit din apă.

— Dar… nu înţeleg. Doar pentru asta a plecat!

— Nu, n-a plecat pentru asta.

— Joao… Jane i se adresase până atunci cu apelativul senhor şi de aceea se opri uimită că-şi luase asemenea libertate.

Dacă el remarcase felul în care i se adresase Jane, nu făcu nicio remarcă.

— Vino micuţo, să mergem spre casă. Nu pot să-ţi spun mare lucru pentru că nu ştiu nici eu, nu încă. Pot doar să mă gândesc că…

— Că?

— Pot să mă gândesc doar la ce am simţit şi observat.

— Ce anume?

— Nu eu trebuie să-ţi spun, ci ea.

— April?

— Sigur că da. Sora ta, senhorita. Vino să vedem dacă a făcut ce trebuia.

— Dacă a făcut ce trebuia? repetă Jane. Vrei să mă faci să înţeleg că April nu mai este aici, că are ceva de spus, dar nu direct, ci...

— Printr-un bilet. Da, cred că va face asta. Poţi lua doar acea pernă? Eu voi duce restul.

Nu mai avea sens să încerce să se grăbească acum când aveau de urcat spre casă. Jane ducea o pernuţă şi nişte reviste, protejându-şi braţul.

— Am urcat mult mai repede ca de obicei, astăzi! strigă Jane.

— Cu toate că avem destul timp, o asigură el. O viaţă întreagă, crede-mă.

Ajunseseră şi urcau treptele casei. Jane începu să-şi strige sora. April nu-i răspundea.

Un servitor îi spuse ceva lui Joao, care înclină din cap.

— Sus, îi spuse el lui Jane, vei găsi un bilet.

— Bilet?

— Este pentru tine, senhorita. Sora ta ţi l-a lăsat. A plecat de aici. Cu delicateţe el îi spuse: vrei să-l citeşti singură sau să vin şi eu cu tine?

Jane se simţea ciudat, fără greutate, ireală, suspendată în spaţiu. Trebui să facă un efort să revină la realitate. Trebuia să urce în camera ei, să constate dacă April plecase. Unde? De ce? Va afla din acel bilet.

— Vino cu mine, zise ea sub impulsul momentului, iar el simţindu-se dintr-odată foarte tânăr, vrând s-o protejeze urcă împreună cu ea.

Capitolul 10

„Dragă pitulice”, am plecat cu Terry Marsden în Anglia. Mă căsătoresc cu el diseară.

Tu ai avut impresia că l-ai zărit când eram pe plajă. Eu l-am văzut mai bine şi acesta a fost momentul pe care-l aşteptam. Îl iubesc, Jane.

Am ştiut asta imediat ce l-am văzut prima oară, dar am luptat împotriva acestor sentimente. Voiam un bărbat important, cu bani, dar n-a fost aşa. Recunosc că nu mi-a ieşit nimic după cum mi-am dorit şi planificat, dar acum nu mai este nimic de făcut, surioară, pentru că sentimentele faţă de Terry sunt mult prea puternice şi chiar dacă Terry este şi mai sărac decât mine, asta nu mai contează acum; nu-mi doresc decât să fim împreună. Să nu-ţi faci probleme în privinţa mamei: se va împăca mai devreme sau mai târziu cu situaţia şi-şi va aminti de ea şi tata în tinereţe.

Îţi aminteşti discuţiile despre dragoste pe care le purtam cu ea? Erau adevărate, micuţă Jane. Ce sfat să-ţi dau în legătură cu Joao? Greu de spus! Urma un alt scris, probabil al lui Terry, care punea aceeaşi întrebare: ce-aş putea să-ţi spun, Jane? apoi urmau semnăturile celor doi.

April şi Terry”.

Jane lăsă scrisoarea pe masă, uimită, rămasă fără replică. Se lăsă condusă de Joao spre fereastră.

— Sper că nu este adevărat! exclamă ea.

— Din păcate este foarte adevărat, draga mea Jane. Am ştiut de pe plajă, când tu erai adormită.

— Şi atunci?

— Vrei să întrebi de ce nu te-am trezit? Ce-ai fi făcut?

— I-aş fi oprit.

— Ai fi oprit un vis? Pentru că despre asta este vorba, micuţa mea Jane. Am ţinut sub observaţie aceasta pereche. Sunt făcuţi unul pentru celălalt şi sunt sigur că vor izbândi. Este mai bine că April s-a opus acestei dragoste, pentru că

izbânda va fi şi mai mare. Sunt convins că Marsden se va dovedi un soţ din ce în ce mai atent şi mai bun. Se simţea pustiit, fără ţel, iar April a fost scânteia care a declanşat speranţa în cazul lui.

— Dar April…

— Şi ea are nevoie de el. Are chiar o nevoie disperată, pe care a dovedit-o în ultimele săptămâni. De ce crezi că as mai fi venit aici? I-am ghicit disperarea, dorinţa de a-şi trăi viaţa doar alături de el.

— Nu este singurul stil de viaţă pe care-l gândea April. Se gândea în aceeaşi măsură şi la tine, Joao.

El zâmbi.

— Poate! La început a fost Rodriguez, apoi eu. Ai crezut vreun moment că eu…

Jane era foarte tulburată.

— April nu poate trăi în sărăcie, nu este acest gen de femeie, protestă Jane.

— Poate că April n-a fost acest gen până acum, dar s-a schimbat. Este o jumătate din întregul pe care numai cu Terry îl poate alcătui. Dar de ce să vorbim despre sărăcie? Terry este un bun jurnalist, iar sora ta are o voce remarcabilă.

Jane îl privi la fel de uluită.

— Voce? Ai spus că… ai spus…

— Desigur. Eu am marşat la totul. April va contribui la bunăstarea familiei. Iar cu Terry alături se va mulţumi şi cu puţin. Acum de ce te mai încrunţi, draga mea? Ce te mai frământă?

— Mama, mărturisi Jane.

— Sora ta va rezolva şi această problemă. Nu este chiar un motiv de îngrijorare.

— April este preferata mamei, dar mama nu şi-a făcut niciodată probleme prea mari din cauza banilor.

Jane îşi aminti casa lor, cărţile de ghicit aflate

întotdeauna pe masă, faptul că mama trăia în trecut, în trecutul trăit cu Vernon. Acele zile fericite. Janei i se făcu dintr-odată milă de tatăl ei. Într-o relaţie sunt implicaţi cei care iubesc şi cei care se lasă iubiţi. Nici nu realiză că rostise aceste gânduri cu voce tare.

— La ce te gândeşti, Jane? o întrebă Joao. Ea îi spuse, iar Joao încuviinţă.

— Da, este trist, dar este cel mai bun lucru pentru ei.

— Să se iubească egal?

— Da.

Jane se tot gândi la această problemă, dar cu tristeţe. Şi pentru ea ar fi fost cel mai bun lucru pentru că-l iubea pe bărbatul din faţa ei.

Dar pentru el dragostea ei nu însemna nimic, pentru c-o iubea pe April. Doar îi spusese asta!

— Îmi pare rău, Joao, oftă ea.

— Îţi pare rău? Pentru ce?

— Pentru tine. Îmi amintesc drumul spre Sri Pada.

— Crezi că eu l-am uitat?

— Ai spus asta atunci.

— Ce-am spus, Jane?

— C-o iubeşti. Ai spus c-o iubeşti pe April.

— Da, îmi amintesc. Aşa am spus. Şi aşa simţeam.

— Bietul de tine!

— Aşteaptă puţin, micuţo. N-am terminat ce aveam de spus în ziua aceea. Ar fi trebuit să spun: o iubesc pentru că mi te-a adus aici. Pe tine, micuţă Jane. Aşa cum te consideri tu, o fată obişnuită. Micuţa pitulice, cum îţi spune mama. Ştiu doar că de când te-am văzut prima oară nu mi-am dorit decât să te am alături.

— Dar Joao… începu Jane.

— Nu înţelegi micuţo, că eşti singura femeie pe care vreau s-o sărut, căreia să-i dăruiesc toată dragostea mea, care să-mi poată oferi iubirea ei…?

— Şi eu am mult de dăruit, Joao... numai că nu înţeleg... n-am visat niciodată... n-am îndrăznit să visez...

— Dar ţi-am mai spus de multe ori până acum, draga mea, că portughezul nu este precum ceylonezul şi vine în întâmpinarea dorinţelor jumătăţii sale. Iar tu mi-ai spus că inima ta este întreagă, că o ai cu tine, că n-ai oferit-o nimănui.

— Aşa a fost atunci, zise Jane ridicând privirea sfioasă spre el, văzându-i chipul atât de drag, la care nu îndrăznise să viseze. Dar acum lucrurile nu mai stau aşa. Inima nu-mi mai aparţine.

— Şi pentru asta trebuie să rostesc din nou rugăciunea Ayubowen, zise Joao.

Îşi împreunară mâinile ca atunci când urcaseră pe Sri Pada, la Urma Sacră şi simţiră aceeaşi senzaţie ca în clipa în care atinseseră vârful templului.

Sfârşit